

■ 29 червня 2025 року з нагоди Дня Конституції України Указом Президента України державними нагородами відзначено чотирьох жителів Тернопільської області за вагомий внесок у розвиток науки, медицини, освіти та в сфері адміністративних послуг.

федри Західноукраїнського національного університету. Почесне звання "Заслужений лікар України" отримав Володимир Лісовський, начальник філії "Тернопільська обласна лікарня "Госпіс" комунального некомерційного підприємства "Тернопільська обласна клінічна лікарня". Вітаємо земляків із заслуженими нагородами та дякуємо за значний внесок у зміцнення української державності! Слава Україні!

9 786177 229819

плюс Тернопільщина

№27 (545), середа
2 липня 2025 року

Свобода

Слава Україні! Героям Слава!

Незалежна громадсько-політична газета

8 сторінок

Триває
висунення
кандидатів
на здобуття
Всеукраїнської
премії
ім. Братів
Лепких
за 2025 рік

Від дня заснування Всеукраїнської літературно-мистецької премії ім. Богдана та Левка Лепких минуло 34 роки. Відтоді лауреатами стали 156 осіб і творчих колективів, серед них - поети, письменники, художники, літературознавці, краєзнавці, мистецтвознавці, відомі громадсько-культурні діячі, публіцисти, творчі колективи не лише з теренів Тернопільщини, а й ті, хто живе та творить у різних регіонах України та за кордоном. Крім літераторів і митців, нагороджуватимуть і військовиків, хто боронив і продовжує захищати Україну.

Подання з описами здобутків і творами претендентів приймаємо до 1 листопада за адресою: 46008, редакція газети "Свобода", вул. Торговиця, 11, м. Тернопіль.

Контактний телефон: 0673968299.

Громадська рада з присвоєння Всеукраїнської премії ім. Братів Лепких

На фото: портрети Богдана Лепкого (автор - лауреат Всеукраїнської премії ім. Братів Лепких Микола Кафтан) та Левка Лепкого (автор - заслужений художник України, лауреат Всеукраїнської премії ім. Братів Лепких Микола Шевчук).

ЩОРІЧНА ВСЕУКРАЇНСЬКА
ПРОЩА

родин Героїв, загиблих
у російсько-українській війні

25 липня о 9:00 -
Богослужіння очолить
митрополит Епіфаній

Храм-пантеон поблизу с. Лішня Кременецького району

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
УКРАЇНИ

24-25
липня

pantheon.org.ua

«Контінентал» допоміг у реновації
іконостаса в церкві села Мислова

Жителі села Мислова називають свій храм надзвичайним надбанням. Місцева церква Введення в храм Пресвятої Богородиці побудована ще 1914 року. Тому для людей вона водночас і історична пам'ятка, і святиня.

Парафіяни спільно з настоятелем отцем Іваном Нагуляком докладають чимало зусиль, щоб зберегти давній храм у хорошому стані для майбутніх поколінь. Упродовж останніх 20 років вони ініціюють необхідні реставраційні й ремонтні роботи. Один із останніх викликів - реновація церковного іконостаса. На втілення цього задуму віряни невеличкої Мислової збирали пожертви кілька років.

Староста Мисловецького старо-стинського округу Ігор Гурін розповів, що спершу дехто з місцевих сумнівався в доцільності таких робіт під час війни. Проте вже після того, як процес реновації розпочали, селяни впевнилися в правильності рішення. Під впливом вологи, шкідників і часу деревина поступово руйнувалася, тому іконостас, незалежно від обставин, треба було міняти. До співфінансування проекту долучилася і "Контінентал Фармерз Груп". На цю потребу Компанія скерувала 100 тис. грн, зазначив Ігор Гурін.

"Це - не єдина сума коштів, яку спрямував "Контінентал" за останні роки для оновлення нашого храму. Компанія допомагала забезпечувати й інші потреби. Зокрема, кошти скеровували на придбання насоса, щоб налагодити в селі водопостачання, сприяли з ремонтом доріг, передавали подарунки школярам до зимових свят", - зауважив пан Ігор.

Слова старости підтверджує старша менеджерка зі зв'язків із громадськістю кластера "Центр" Людмила Грабовецька.

"Контінентал" піклується про розвиток громад, де орендує землю. Ми дбаємо про те, щоб наші пайовики могли владнати важливі питання, пов'язані, наприклад, з ремонтом школи, церкви, облаштуванням автобусної зупинки, закупівлею медичного обладнання у фельдшерсько-акушерський пункт. Ми систематично надаємо кошти на реалізацію соціальних проєктів", - пояснила Людмила Грабовецька.

Не стримувала щирих емоцій і голова церковного комітету Ольга Тарас.

"Це наша рідна церква, ми всі її любимо. Адже поспішаємо до неї і з сумними подіями, і з радісними, - зазначила пані Ольга. - Щиро дякуємо Компанії за те, що не вперше долучаються до збереження нашого храму. Адже ще раніше допомогли облаштувати бруківкою церковне подвір'я, спрямували кошти на нові вікна й двері для храму. Хто по-справжньому прагне хороших змін, той діє навіть попри складні обставини".

Мар'яна РУДА

Успішні поєдинки тернопільських юнаків

■ У Вінниці, 28 червня, відбувся Кубок Поділля з MMA. Сюди з'їхалися спортсмени з багатьох регіонів України віком від 6 років.

Тернопіль вкотре показав високий рівень своїх бійців. Зокрема, юний борець (8 років) Давид Салик, якого тренує Богдан Волошин з UMA Academy, на цих змаганнях здобув призове місце. Здолав спортсменів з Вінниці та Києва. Потім поступився столичному опоненту. Тому отримав бронзову нагороду.

Також хочеться відмітити і похвалити 17-річного Станіслава Лемешку. Його тренер Всеволод Маліченко теж з Української академії єдиноборств міста Тернополя. Станіслав виграв технічним нокаутом візаві з Ямпіля, згодом одноголосним рішенням суддів - бійця з Вінниці. І привіз додому таке бажане золото.

Життя щодня кидає непрості виклики. Своїми перемогами представники тернопільської UMA Academy поповнюють сторінки спортивної історії.

Вітаємо Давида і Станіслава з хорошими досягненнями, адже вони продемонстрували неймовірні поєдинки. Так тримати, хлопці. Ви - наша гордість!

Орден "За заслуги" II ступеня отримав Валерій Федорейко, професор кафедри Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка.

Орден княгині Ольги III ступеня вручено Орісі Куницькій, державному реєстратору відділу "Центр надання адміністративних послуг" Збаразької міської ради.

Почесне звання "Заслужений діяч науки і техніки України" присвоєно Оксані Вівчар, професору ка-

А липи у липні
зацвіли духмяно...

Спіють вишні - мов облипло
Ягідми гілля у липні.
Липа цвіт пахучий силпе.
Найщедріше сонце в липні.
Н. Ткаченко

Липень - середина літа. Це найтепліший місяць року в Україні. Однак йому притаманні періоди нестійкої погоди з грозами, шквалами та зливами, а також зі спекою і посухою.

Чи буде в липні аномальна спека, багато дощів і грози?

Середня температура в липні прогнозується в межах +21,6 - +26 градусів, у Карпатах +17 - +19 градусів, що на 2 - 2,5 градуса вище за норму.

Очікується, що місячна кількість опадів буде 25-73 мм, у Карпатах і на Прикарпатті - 84-109 мм, що менше за норму (64-79%).

Абсолютний максимум, який фіксували в липні за всю історію метеорологічних спостережень в Україні, сягає +33,4 - +39,6 градуса. Однак у південних, східних, а також у Дніпропетровській, Кіровоградській, Вінницькій областях і в Криму подекуди й +40 - +41,6 градуса. У гірських районах +27 - +37 градусів.

Абсолютний мінімум - +2 - +9 градусів на півдні Одеської й Херсонської областей, а також подекуди у Криму +10 - +13 градусів. На високіг'ї Карпат - від +2 до -1 градуса.

Попередні розрахунки показують, що липень в Україні вже не буде таким прохолодним, як чер-

вень, а значно спекотнішим.

Протягом найближчого тижня в Україні очікується нестабільна синоптична ситуація - з перепадками температур, опадами та поривчастим вітром. У деяких регіонах встановиться справжня літня спека: температура підніметься до +35 - +37 градусів. Найвищі температурні показники, за прогнозами, спостерігатимуться у південних регіонах та в Закарпатській області. В інших частинах країни температурний режим загалом відповідатиме середньостатистичним для цієї пори року показникам.

Галина САВЧУК

Магнітні бурі у липні 2025:
календар несприятливих дат

■ Наступного місяця очікуються сім магнітних бур різної потужності. Через літню спену їх вплив на людей з високою чутливістю до метеозмін значно посилиться.

Календар магнітних бур у липні

3 липня - магнітні коливання середньої інтенсивності. Можуть виникнути головний біль, погіршення самопочуття, апатія, безсоння, дратівливість.

6-7 липня - слабкі магнітні коливання. Людям, чутливим до погоди, варто уникати перевтоми.

10-11 липня - сильна магнітна буря, пік якої припаде на 11 число. Метеозалежні можуть відчувати сильні головні болі, стрибки тиску, ломоту в суглобах, емоційні перепади.

14-15 липня - незначні магнітні коливання, які можуть спричинити запалювання у людей з серцево-судинними хворобами.

18-19 липня - магнітна буря середньої інтенсивності. Уникайте конфліктів і зайвих фізичних навантажень.

22-23 липня - потужна магнітна буря. Може підвищитися тиск. Намагайтеся більше відпочивати. Варто відмовитися від вживання кави та алкоголю.

25-26 липня - незначні магнітні коливання, які матимуть вплив тільки на дуже чутливих людей, а також тих, у кого ослаблена імунна система. Серед негативних відчуттів можливі погані настрої, загальна слабкість.

30-31 липня - магнітна буря середньої інтенсивності. Можуть турбувати головні болі, загостритися хронічні захворювання, з'явитися сонливість і швидка стомлюваність. Метеозалежним особливо важливо провести ці дні у спокої та гармонії.

Отож, магнітні бурі мають суттєвий вплив на самопочуття, тому в ці дні потрібно дотримуватися простих рекомендацій, щоб попередити негативні прояви та покращити самопочуття. Зокрема, носити із собою засоби проти головного болю, пити багато води або зеленого чи трав'яного чаю, дотримуватися здорового харчування й обмежити вживання алкогольних напоїв, а також менше нервувати.

Погода

2 липня - ясно, без опадів. Вітер південно-східний, 4-6 м/сек. Температура повітря вночі 12, вдень 23 градуси тепла. Атмосферний тиск 737-736 мм рт. ст. Схід сонця - 5.15, захід сонця - 21.27. Тривалість дня - 16.12.

3 липня - ясно, без опадів. Вітер змінних напрямків, 2-3 м/сек. Температура повітря вночі 15, вдень 27 градусів тепла. Атмосферний тиск 738-737 мм рт. ст. Схід сонця - 5.16, захід сонця - 21.27. Тривалість дня - 16.10.

Світ змілів, і чорні хустки закрили небо...

А ти на небо зовсім рано полетів,
В обійми Бога,
що прийняв тебе до себе.
Розлуки з рідними
ти не чекав і не хотів,
Залишив біль і смуток,
що без тебе...

Кричала мама:
"Повернись, не покидай!"
До твого серця
щільно притуляла вухо,
Все повторяла: "Сину, не вмирай..."
Замовк весь світ,
довкола стало глухо.
Її слова врізалися в серця,
І люди умивалися сльозами.
Не поведе тебе вже до вінця,
Спинився рід,
й скінчилось все для мами...

Лиш день і ніч, і зболена душа,
І чорна хустка,
що закрила сонце й небо.
Тобі написано помертвого вірша,
Але тобі вже там
цього всього не треба.
Тепер ти ангел і до неї прилітай,
Обнявши крилами нечутно,
ледь торкнувшись,
Ти маму в ніч холодну зігравай,
Щоби відчула,
що ти поряд, посміхнувшись.
Бо в сиротині

тут опори більш нема,
Ти був єдиною надією на старість.
Для тебе все старалась, та дарма,
Нема онуків, хто відчує жалість...
Від вітру й сніговиці захищай,
Щоб не промокла
під дощем холодним.
Сховай від граду
той мізерний урожай,
Щоб цілий рік не був її голодним.
Від спеки в літню днину прикривай,
Щоб не нагрілася голова на сонці,
І сльози теплим вітром витирай,
Щоб хусточка
просохла у долоньці...

Лариса Ягула Семенен

Ще побував на святі
останнього дзвоника донечки

25 червня жителі Лановецької громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, уродженця Первоуральська (росія), мешканця с. Лопушне Федора Андрійовича МАГДАЛЕНЮКА (12.12.1986 р.н.), який загинув 17 червня.

Директор Матвіївського ЗЗСО Марія Гачкевич розповіла: "Світлої пам'яті Федір народився у росії, проживав і навчався в школі села Матвіївці, що на Шумщині, був хорошим учнем, захищав Україну від кінця 2023 року, зокрема на Харківщині. Одружився, у Лопушному разом з дружиною виховував сина Артема та доньку Ангеліну. Мужній воїн, на жаль, став дев'ятим з випускників Матвіївського ЗЗСО, які загинули під час теперішньої російсько-української війни".

"Федір дуже любив дружину Оксану, дітей. Був дбайливим господарем, вмів усе по дому, доглядав сад і особливо пишався своїми улюбленими квітами - трояндами. Напередодні ще приїжджав у коротку відпустку - востаннє обійняв дружину, побував на святі останнього дзвоника донечки, освятив собі хрестик-оберіг", - йдеться у дописі Лановецької міськради.

Поховали захисника у Лопушному. Широ співчуваємо дружині й дітям, рідним і близьким.
Вічна пам'ять і слава Герою!
Колисали востаннє... сльзими
27 червня жителі Великогаївської громади віддали останню шану військовослужбовцю, мешканцю с. Великі Гаї Роману Ігоровичу ЮЗВІ (23.02.1999 р.н.), який загинув 21 червня поблизу населеного пункту Красне Перше Харківської області.

"У Великих Гаїх сьогодні плакало небо, а з ним - сотні тих, хто прий-

шов попрощатися із Героєм Романом Юзвою. Звістка про загибель захисника сколихнула громаду напередодні. Молодий чоловік, якому лише тільки жити, впав на полі бою... Бо так любив Україну. Небо плакало і світло сонцем водночас: так Роман прощався з усіма. На рідне подвір'я, як колись говорив хлопець, зійшлися усі рідні, сусіди, проте вже без Романа. Як колись над колискою, а сьогодні над труною схилилися мама і тато. Колисали востаннє... сльзими. Їх надія, велика любов та гордість лежить мертва, і тільки гіркі сльози можуть виказати біль, що розриває серце і душу. Наймолодший - найдорожчий син... Гірко плакали брати і сестри, які так палко любили Ромчика", - йдеться у дописі Великогаївської об'єднаної територіальної громади у соцмережі.

Захисник залишив у вічному смутку батьків - Ігоря та Надію, дружину Марину, дочок Іринку і Христинку, братів і сестер. Поховали воїна у рідному селі. Широ співчуваємо рідним і близьким, друзям, побратимам. Вічна пам'ять і шана Герою!

Рік часу вважався
безвісти зниклим

27 червня жителі Озернянської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, мешканця с. Озерна, що на Зборівщині, Олега Йосиповича ЗАХІДНОГО (26.01.1984 р.н.), який загинув 21 червня 2024 р., виконуючи бойове завдання біля населеного пункту Новоселівка Покровського району Донецької області.

Світлої пам'яті Олег був сміливим і відважним воїном, вірним побратимом. Від кінця червня минулого року він вважався безвісти зниклим, рідні сподівалися і вірили до останнього, що воїн повернеться живим, але...

Поховали захисника у рідному селі. Широ співчуваємо рідним і близьким, побратимам.

Вічна пам'ять і шана Герою!

Був працьовитий і нікому
не відмовляв у допомозі

27 червня жителі Борсуківської громади віддали останню шану військовослужбовцю, командирі стрілецького відділення, мешканцю села Борщівка, що на Лановецьщині, Олегу Михайловичу МУЗИЧУКУ (05.02.1979 р.н.), який загинув 23 червня внаслідок артилерійського обстрілу під час виконання бойового завдання неподалік населеного пункту Щербани Запорізької області.

Світлої пам'яті Олега односельці згадують лиш добримими словами. Був працьовитий, нікому не відмовляв у допомозі. Його мобілізували близько двох місяців тому. Загинув під час

виконання першого бойового завдання.

"Воїн Олег віддав життя за свободу і незалежність нашої держави. Він був мужнім, відданим сином України, люблячим чоловіком і батьком. У сім'ї загиблого залишилися дружина та троє дітей", - йдеться в повідомленні в соцмережі Борсуківської територіальної громади.

Поховали захисника у рідному селі. Широ співчуваємо рідним і близьким. Вічна пам'ять, честь і слава Герою!

Був мужнім воїном

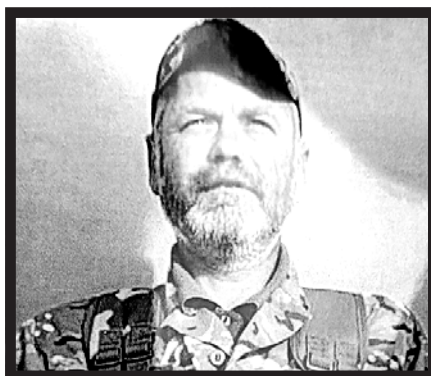
28 червня жителі Збаразької громади провели в останню дорогу військовослужбовця, стрільця-помічника гранатометника, солдата Дмитра Івановича ШУШКОВСЬКОГО (23.11.1987 р.н.), який загинув 10 червня біля населеного пункту Малинівка Пологівського району Запорізької області. Кілька днів воїна вважали зниклим безвісти. Світлої пам'яті Дмитро був мужнім, відважним і вмілим воїном, зазнав поранення, але продовжив боронити Україну.

"Схилимо низько голови перед безтатуними батьками, які втратили сина, єдиною донечкою, яка втратила батька, сестрами та родиною загиблого", - йдеться у повідомленні Збаразької міської ради.

Поховали захисника у с. Синява на Збаражчині, відправивши його батьки. Широ співчуваємо рідним і близьким, побратимам.

Вічна пам'ять і шана Герою!

Був патріотом
і відважним командиром

28 червня жителі Тернопільської громади поховали військовослужбовця, командира 2-го стрілецького відділення 2-го стрілецького взводу 3-ї стрілецької роти військової частини А***** Михайла Зіновійовича БАБУХІВСЬКОГО (13.08.1975 р.н.), який загинув 22 червня під час виконання бойового завдання на Сумщині.

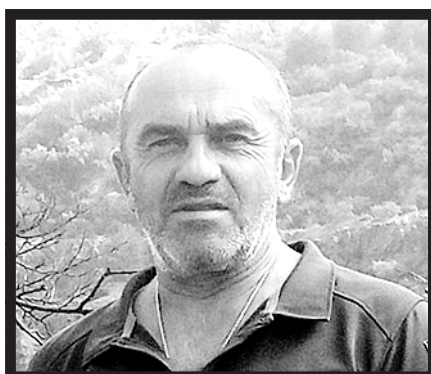
Отець-капелан Петро Бурак розповів: "Світлої пам'яті Михайло був не лише мужнім воїном, а й справжнім патріотом, який з перших днів війни, від 26 лютого 2022 р., пішов захищати Україну. Мужній воїн і відважний командир - саме таким залишиться у нашій пам'яті його життєвий чин".

"Перестало битися серце нашого Героя, у небесний стрій став брат, люблячий батько, чоловік, молодший син, людина доброї душі, майстер на всі руки. Бабухівський Михайло з перших днів на фронті. Якби не клята війна, міг би бути на випускному у сина", - написала у соцмережі Ірина.

Поховали захисника на Пантеоні Героїв Микитинського кладовища. Широ співчуваємо матері Марії, рідним і близьким, побратимам.

Вічна пам'ять, честь і слава Герою!

Брав участь у важких боях
з оборони Бахмута

29 червня жителі Великогаївської громади віддали останню шану ліквідатору аварії на Чорнобильській АЕС, воїну-добровольцю російсько-української війни, мешканцю с. Дичків Роману Васильовичу ТЕСЛЮКУ (18.03.1965 р.н.), серце якого перестало битися 27 червня.

Голова Великогаївської сільської ради Олег Кохман у соцмережі написав: "Ще недавно Роман Васильович був на зустрічі з нагоди вшанування ліквідаторів аварії на Чорнобильській

АЕС і говорив, що на долю кожного покоління випало своє випробування. Тому чоловік сміливо одним із перших у 2022 році приєднався до добровольчого військового формування Великогаївської громади, а в серпні 2022-го - до ЗСУ. Брав участь у важких боях з оборони міста Бахмут у складі 77-ї окремої аеромобільної бригади, проходив військову службу у складі ДССТ, звідки в березні демобілізувався у зв'язку з досягненням 60 років. Від себе та всієї громади висловлюю щирі співчуття дочкам Наталії, Лілії, синові Петру, внукам, правнучці".

Поховали захисника у рідному селі. Широ співчуваємо рідним і близьким, друзям.

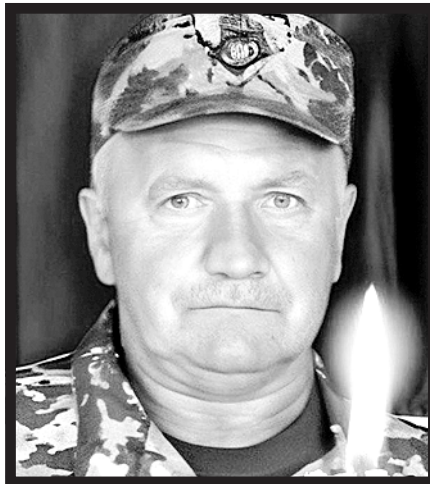
Вічна пам'ять і шана Герою!

Мав багато похресників
і був добрим майстром

29 червня жителі Кременецької громади віддали останню шану військовослужбовцю, гранатометнику 2-го стрілецького відділення 2-го стрілецького взводу 3-ї стрілецької роти, солдату військової частини А*****, мешканцю села Сапанів Сергію Петровичу ПЕТРУЧКУ (5. 03. 1977 р.н.), який загинув під час виконання бойового завдання 22 червня. Світлої пам'яті Сергій навчався у школі с. Сапанів, в училищі в м. Почаїв. Служив у армії. Працював на різних роботах, був добрим, вмілим майстром, усім допомагав. 13 лютого 2023 р. його призвали до ЗСУ, був відповідальним воїном. Оскільки поховав батьків і не створив сім'ю, рідна сестра отримала звістку про його загибель. Сергія любили й поважали, він був надзвичайно добрим і щирим, тому й мав багато похресників. Поховали захисника у рідному селі. Широ співчуваємо сестрі, рідним і близьким. Вічна пам'ять і слава Герою!

Це була людина-душа

29 червня жителі Шумської громади провели до місця вічного спочинку військовослужбовця, інспектора прикордонної служби 2-ї категорії, водія 3-ої групи мінометів відділення вогневої підтримки, мешканця с. Залісці Петра Степановича ОНИЩУКА (1969 р.н.), серце якого перестало битися 23 червня в селі Юрченко-ве Чугувського району на Харківщині.

Світлої пам'яті Петро навчався у Шумську на водія, згодом служив в армії, був танкістом. Працював у місцевому колгоспі водієм, бував на заробітках. Його мобілізували у червні минулого року.

Журналістка газети "Новини Шумщини" Мар'яна Парашинська написала на сайті "Шумськ інфо": "Народився і виріс чоловік у багатодітній сім'ї. Був середньомі, має старшого брата Миколу та молодшу сестру Любу. Дуже любив техніку. У колгоспі їздив на вантажівках КРАЗ, ЗІЛ, ГАЗ. Працював на заробітках у Києві, за кордоном. Його дружина Ірина - з села Обич, у Залісці прийшла у невістки, коли поборалися із Петром. Бувало, що обоє їздили на заробітки. У подружжя є донечки Мар'яна та Наталя, син Богдан. Мають онуку Інну, яка є школяркою. Мама Петра, Свєнґіна Марківна, пенсійного віку, тато понад 10 років тому відійшов у засвіти.

"Петро - людина-душа. Любив сім'ю, родину, був хорошим братом, допомагав нам на будові, - розповідає сестра Люба. - Старався допомогти, чим міг, щоб усім було добре. Він нікого не образив, про нього ніхто у селі поганого слова не скаже. Цікавився технікою - мав у господарстві й автомобіль, і трактор. Обробляв ним поля усім, хто просив. Часто ходив до храму".

Поховали захисника у рідному селі. Широ співчуваємо рідним і близьким. Вічна пам'ять і слава Герою!

Герої не вмирають!

В. Н.

78 випускників Тернопільського військового коледжу отримали дипломи

■ 27 червня 2025 року на території Збаразького замку відбувся восьмий випуск фахівців Тернопільського професійного коледжу з посиленою військовою та фізичною підготовкою. 78 курсантів отримали дипломи, зробивши важливий крок у доросле життя задля служби Україні.

Церемонія відбулася з дотриманням військових традицій: шикунням особового складу, внесенням Державного прапора та прощанням із Прапором навчального закладу - символічним моментом, що знаменує завершення навчання.

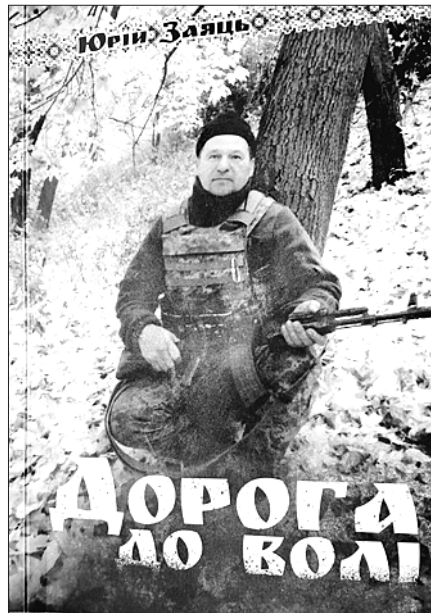
Редакція "Свободи" щиро вітає випускників і бажає їм сили, мужності та успіхів на обраному шляху!

Нагадаємо, Тернопільський коледж є одним із провідних закладів України у сфері військово-фізичної підготовки, де виховують патріотів, готових захищати державу.

Щойно з друку

60 поезій про любов до Батьківщини, Героїв і Перемогу

■ Мова про нову збірку поезій знаного літератора, краєзнавця, журналіста, громадського діяча Юрія Зайця "Дорога до волі", яка минулого тижня побачила світ у видавництві в Житомирі.

Усі рядки книги обаленні війною. В анотації зазначено: "Ще не забута в пам'яті народу боротьба УПА, події на Майдані. Тепер боєм відгукується в наших серцях загарбницька війна московії проти України. Поезії Юрія Зайця - про найглибшу і найболючішу любов до Нашої Батьківщини, про Героїв, про Перемогу".

Серед поезій є й вірші-присвяти, зокрема: пам'яті Великораковецького станиціного "Шила" і Борцям за волю України, голові Збаразького районної організації НРУ Мирону Дикому, голові осередку НРУ села Вищі Луб'янки Ярославу Штокайлу, Герою України Устиму Голоднюку, сестрі Аллі Нестеренко. На обкладинці зображений борець 68-ї окремої егерської бригади ім. Олекси Довбуша односельця автора Василь Медвідь.

Юрій Зайць у передмові до збірки зазначив: "Ця війна прийшла до мене вдосвіта - плачем сестри. Через плач почув: почалася війна! Відтоді вона невпинно оселилася в мені: той біль, ті переживання треба вилити на папері. Це час, коли душа затерпала, коли слова клубочком застрягли в горлі, сльози затуманювали очі, а в скронях гуло: треба писати..."

Не плач, сестричко,

що такі жнива.

Люцифер жне життя

на нашій полі.

Ти залишилась в пеклі цім жива.

Я дякую за цей дарунок долі.

Не плач, сестричко,

що зійде зоря,

З душі спадуть зчорнілі

ноти смутку,

Які, як кулі, ранили серця

І в пам'яті лишали незабудки.

Не плач, сестричко,

що прийде весна,

Із хмурих дум проб'ється

промінь сонця.

Не плач, рідненька, не твоя вина.

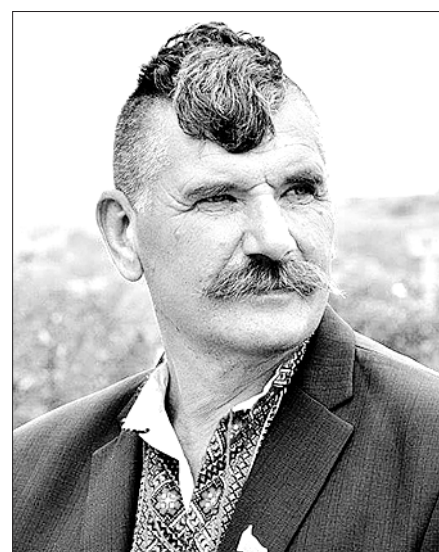
А з розуму зійшов

московський вбивця.

* * *

Я знаю, що ми переможемо

московських рашистів, заброд.

Душею написані книги
Наш буде читати народ.
Знайдемо і гріш, і чорнило,
А іскри креснемо об час,
Щоб серце за неньку боліло -
Хто житиме і після нас.

Зять та усі племінники Юрія Зайця нині захищають Україну, і він відверто зізнається, якби не вік, то також пішов би боронити Україну, адже ще є порох у пороховниках і здоров'я дає можливість. Натомість Господь наділив його іншою зброєю - талановитим пером.

Літературно-художнє видання (68 сторінок), редактор якого світлої пам'яті тернопільський поет Володимир Кравчук, розраховане на широкий загал читачів.

До слова, поет, гуморист, краєзнавець Юрій Зайць народився у жовтні 1957 р. у с. Великий Раковець, що на Збаражчині. Здобувши професію будівельника, працював за фахом у Тернополі. У 1986, після катастрофи на Чорнобильській АЕС, взяв участь у будівництві селища Тернопільське Макарівського району на Київщині. Зрештою, в житті було по-різному, навіть і заробітчанського хліба довелося скуштувати. Нині живе і працює в рідному селі. А ще Юрій Зайць завжди активний в громадському житті. На початку 1990-х двічі був делегатом всеукраїнських зборів Народного Руху України, тричі ставав депутатом Збаразького районної ради, активний учасник Революції Гідності. Член Національних спілок краєзнавців і журналістів України, Збаразької районної літературно-мистецької студії "Рушник", літературного об'єднання при Тернопільській обласній організації Національної спілки письменників України.

Вірші й статті публікував у газетах, альманахах. Він - переможець гумористичного конкурсу "Пательня шварок" (2011), дипломант міжрегіонального фестивалю-конкурсу гумору і сатири "Грицєва шкільна наука" (2012, 2016), лауреат Тернопільської обласної премії в галузі культури в номінації "Краєзнавство" ім. Петра Медведика (2021). Автор збірок поезій "Життя моє, немов рушник", збірок гуморесок "За язик вкусися", "Ну і зустріч" та ін., а також краєзнавчих книг "Великораковецька церква Казанської Божої Матері", "Великий Раковець", "Лицар свободи Борис Козубський" та багатьох інших. А ще постійно ділиться віршованими рядками на сторінках своїх газет.

В. Н.

Свобода

Головний редактор Тарас Савчук

Відповідальний секретар Віктор Уніят
Літературний редактор Наталія Гавришко
Редактор відділу Галина Вандзеляк
Бухгалтерія Галина П'ятиківська
Рекламний відділ Оксана Волошина

Індекс видання: 40184.

Газета виходить з жовтня 1990 року

Ідентифікатор в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа: R30-02865

Рішення Нацради України з питань телебачення і радіомовлення №571 від 29.02.2024 р.

46008, м. Тернопіль, вул. Торговиця, 11,
ТОВ «Редакція газети «Свобода»
р/р UA86300335000000026000624332
в АТ «Райффайзен Банк» м.Київ,
МФО 300335, код 21157527

Журналісти: тел. 0 (352) 23-55-02
Реклама: тел. 0 (68) 932-29-05

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, тел. (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua. Замовлення № 878. Тижневий тираж 10202

Висловлювані авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Оригінали не рецензуються і не повертаються. Лістування з читачами - лише на сторінках газети. Матеріали під рубрикою «Політична трибуна» надруковані на правах реклами. Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

■ 26 червня в залі Тернопільської обласної філармонії відбулося святкування 85-річчя діяльності цього найвизначнішого мистецького осередку області. Урочиста подія, приурочена до Дня Конституції України, об'єднала діячів культури, митців і вдячну публіку.

Участь у заході взяли й представники влади, зокрема голова Тернопільської обласної ради Богдан Бутковський, заступник начальника Тернопільської обласної військової адміністрації Павло Журба, міський голова Тернополя Сергій Надал. Вони привітали працівників Тернопільської обласної філармонії з нагоди 85-річчя заснування та вручили їм почесні нагороди, відзнаки й подяки.

Після офіційної частини гості свята насолодилися концертом, який підготував колектив філармонії.

Незабутні враження подарував глядачам академічний ансамбль народної музики "Візерунок" - колектив, добре знаний не лише на Тернопільщині, а й далеко за її межами. Самобутній, професійний і натхненний, ансамбль вже давно став справжнім символом українського фольклорного мистецтва.

Серед виконавців - заслужені артистки України Світлана Бабчук та Ірина Гречко. Художній керівник колективу - народний артист України Мирослав Бабчук. Ведуча концерту - заслужена артистка України Адріана Онуфрійчук. Звучання рідкісних народних інструментів, майстерне та натхненне виконання, пісні, сповнені гордості та вдячності, запальні танці - все це створювало особливу атмосферу.

Директор Тернопільської обласної філармонії, народний артист України, професор Тернопільського педуніверситету ім. В. Гнатюка Ярослав Лемішка розповів: "Терно-

пільська обласна філармонія заснована в 1939 році у будівлі, де культурно-мистецьке життя вирувало ще з початку минулого століття. Тут виступав знаменитий хор "Тернопільський боян", молода Соломія Крушельницька і двічі - у 1905 та 1911 роках - Іван Франко. У другий свій приїзд він читав у переповненому залі знаменитого "Мойсея".

У приміщенні нинішньої філармонії у 1915-1917 рр. діяв професійний театр "Тернопільські театральні вечори" під керівництвом ушавленого режисера, актора, реформатора театру Леся Курбаса.

У 1950-х рр. в обласній філармонії працювала хорова капела під орудою незабутнього диригента, заслуженого працівника культури Миколи Вороняка. В 1970-х - естрадні колективи "Дністер", "Збруч". Солістом останнього був заслужений артист України Григорій Котко.

У 1976 р. створено фортепіанне

тріо у складі Романа, Ярослава і Габрієли Теленків. У його супроводі неодноразово виступав заслужений артист України Микола Болотний.

Значним явищем у музичному житті не лише Тернопільщини, а й України стало створення у 1980 р. фольклорного ансамблю "Медобори", виконавці якого працювали і нині працюють у нас: народний артист України Олег Марцинківський, заслужені артисти України Леонід Корженевський, Адріана Онуфрійчук, заслужений працівник культури України Людмила Тимошук.

Найвідоміші митці, діяльність яких пов'язана з Тернопільською обласною філармонією: заслужені артисти України Любов та Віктор Анисімови, Володимир Бака, Микола Болотний, Віра Дікусар, Григорій Котко, Ірина Горошко, Іван Равлюк; заслужений працівник культури України Людмила Тимошук; народні артисти України Іво Бобул, Олег

Марцинківський, Віктор Павлік, Оксана Пекун, Богдан Івановік, Любов Ізотова та інші.

У 1988 р. створено ансамбль народної музики "Візерунок", у 1996 - симфонічно-джазовий оркестр та інструментальний квартет, у 1997 - жіноче вокальне тріо та інструментальний дует, у 1998 р. - камерний хор, у 2002 р. - камерний оркестр, у 2003 р. - симфонічний оркестр, у 2004 р. - чоловічий вокальний квартет "Акорд".

Нині у філармонії працюють такі творчі колективи та виконавці: академічні ансамблі народного танцю "Надзбручанка" і народної музики "Візерунок", академічний симфонічний оркестр, академічний камерний хор, жіноче вокальне тріо "Солов'ї Галичини"; народні артисти України: Ярослав Лемішка, Наталя Лемішка, Мирослав Бабчук, Мирослав Кріль; заслужені артисти України: Адріана Онуфрійчук, Святослав Дунець, Оксана Малецька, Світлана Бабчук, Ірина Гречко, Інна Крохмальна, Василь Яковяк, Тетяна Шпорчук, Надія Татарчук; заслужений працівник культури України Марія Лис, а також солісти-вокалісти Вікторія Мищій, Андрій Оленін та Марія Лемішка".

85-й концертний сезон, що завершується, запам'ятається численними прем'єрами, яскравими виступами, зустрічами з глядачами і неповторною атмосферою живого мистецтва. Незважаючи на складні обставини, артисти продовжують творити, даруючи глядачам радість, надію та емоційне піднесення, підтримують ЗСУ, волонтерять.

"Попереду - нові творчі задуми. А нині ми щиро вдячні тим, хто стоїть на сцені і за лаштунками, хто надиhaє, підтримує і об'єднує наш народ через мистецтво, але найбільше - ЗСУ, які не лише боронять Україну, а й дають змогу творити і збагачувати українську культуру", - зазначив Ярослав Лемішка.

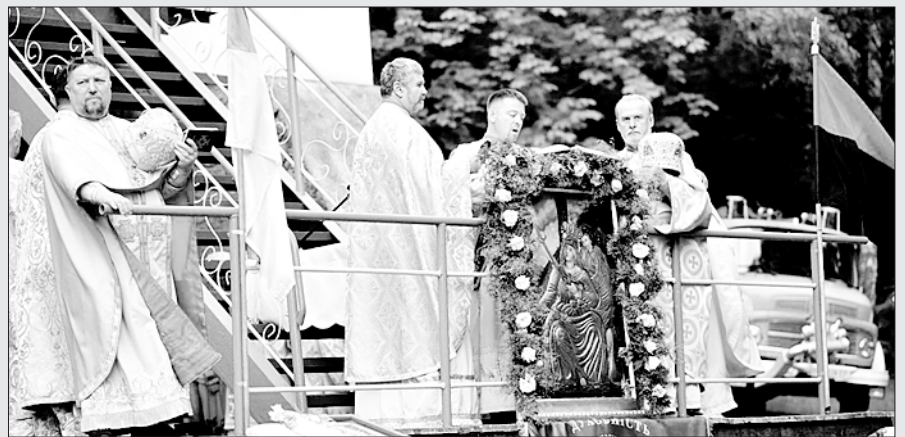
Над Кулебами лунатиме «Чорна вишиванка»

■ 6 липня на хуторі Кулеби Нараївської сільської ради Тернопільської області з ініціативи племенника одного із загиблих Героїв Романа Лопушанського та за сприяння Нараївського сільського голови Євгена Здебського триватиме щорічний міжобласний фестиваль патріотичної пісні "Чорна вишиванка" в пам'ять за загиблими бійцями за волю України. Цьогоріч фестиваль відбудуватиметься вдванадцять.

Мета заходу - вшанування пам'яті воїнів Української повстанської армії та діячів ОУН, які полягли на цьому місці за волю України. Тоді, у ніч з 21 на 22 лютого 1941 р., біля хутора Кулеби, що розташований поруч лісових угідь на кордоні трьох областей: Тернопільської, Івано-Франківської та Львівської, сім сміливців зі зброєю в руках стали на прю проти двох сотень енкаведистів.

Організатори фестивалю запрошують мистецькі колективи громад Івано-Франківської, Львівської, Тернопільської областей взяти участь у вищезгаданому заході.

Заїзд учасників: 6 липня з 12 год. на територію Нараївської громади х. Кулеби. Початок фестивалю: о 13 год. Якщо художні колективи хочуть взяти участь у концертній програмі фестивалю, організатори просять повідомити на електронну пошту - kulturanaiaiv@gmail.com.

Вшанували Героїв у Богдановій каплиці

■ 27 червня 2025 року у духовно-історичному центрі "Богданова каплиця", що в селі Підлісці Кременецького району, відбувся благодійний захід "День пам'яті та підтримки". У день Десятої п'ятниці після Великодня громада зібралася на спільну молитву в культовій споруді, яка є пам'яткою архітектури XVII століття, де, за переказами, молився гетьман Богдан Хмельницький із козаками перед битвою під Берестечком у 1651 році.

Військові, ветерани, їхні родини та вірники взяли участь у Хресній ході до каплиці, освятили воду в джерелі та помолитися за мир і перемогу України. Біля козацьких могиł вшанували полеглих за волю України. На території святині відбувся концерт духовно-патріотичних пісень, майстер-класи для дітей, виставка зброї та благодійний ярмарок, кошти з якого передадуть на потреби ЗСУ.

Богданова каплиця - це місце духовної сили й згуртованості. Пам'ять про героїчне минуле й підтримка сучасних захисників - наша свята місія", - наголосив о. Юрій Мазурчук.

Каплиця розташована під горою, над яром, недалеко від джерела. Будівля була складена з місцевого піщаника, прямокутна в плані. Як писав про пам'ятку краєзнавець, світлої пам'яті Гаврило Черняхівський: "У недалекому від Кременця селі Підлісці ще на початку 60-х років XX століття стояла старенька кам'яна каплиця XVII ст., звана в народі Богдановою. Вона була зведена з місцевого каменю-пісковика, у плані - прямокутна. Однак через байдуже ставлення в часи імперської системи каплиця розвалилася... Відбудована, відновлена з руїн, ста-

ла ще красивішою й нині милує око кожного, хто тут побуває..."

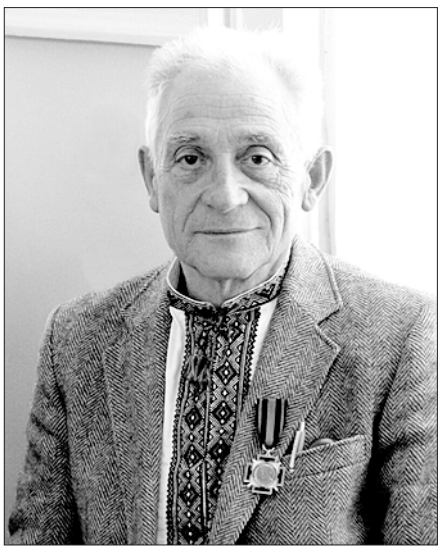
За легендою, влітку 1651 р. козаки Богдана Хмельницького освятили біля неї бойові знамена і зброю перед Берестецьким боєм. Після бою, на зворотному шляху, поховали біля каплиці важко поранених товаришів, про що досі нагадують старі козацькі могили, які були не тільки біля каплиці, а й вище, у лісі. Щороку у червні, на храмовий празник, після святової Літургії здійснюють урочистий хід до Богданової каплиці.

За переказами, на цій горі стояв напівзруйнований монастир. У 1651 р. на руїні звернув увагу Богдан Хмельницький і дістався до цього місця. Коли гетьман нагнувся над криницею, щоб напиться води, у віддзеркалений поверхні він побачив картину своєї поразки під Берестечком. Очевидно, другий раз у Підлісці Хмельницький не вступав - він був затриманий татарським ханом, а ось козаки, котрі залишилися живими, завернули до каплички, щоб поховати своїх побратимів...

9-11 липня 2021 р. з нагоди 370-ї річниці Берестецької битви тут відбувся перший духовно-історичний фестиваль "Богданова каплиця".

Життєві досягнення у медалях і відзнаках Ігоря Олещука

■ Під такою назвою в Історико-меморіальному музеї політичних в'язнів відбулася виставка, приурочена до Дня пам'яті жертв політичних репресій. Представлена експозиція підсумовує результати 30-літньої громадсько-політичної діяльності Ігоря Олещука - учасника національно-визвольного руху, політв'язня, історика, публіциста, автора книги та понад ста статей на тему відновлення й збереження історичної пам'яті українців.

співробітник. Незважаючи на поважний вік - 94 роки! - часто проводить змістовні й цікаві екскурсії, адже, як сам жартує, є живим експонатом музею. Напам'ять цитує твори українських письменників, виконує повстанські й історичні пісні. Енергійний, оптимістично налаштований, сповнений нових ідей та планів. Запалює і надиhaє власним життєвим прикладом.

Серед основних досягнень Ігоря Олещука є видання, які презентовано на виставці. Він - автор трилогії книг "Шлях до світанку", "Шлях до прозріння", "Шлях до свободи", редактор і упорядник книги пам'яті "Малолітні політв'язні

Тернопільщини", організатор видання та член редакційних колегій Книг пам'яті районів Тернопільщини й "Реабілітовані історією" та ін.

За роки подвижницької праці Ігор Олещук отримав сорок п'ять нагород і відзнак, які стали основою експозиції, оформленої художником Володимиром Якубовським. Найважливіші - чотири державні: ордени "За заслуги" III ступеня (2006 р.) та II ступеня (2016 р.), орден князя Ярослава Мудрого V ступеня (2009 р.), нагрудний знак "Ветеран війни - учасник бойових дій" (2019 р.).

За заслуги в національно-визвольній боротьбі, у відновленні незалежності та утвердженні Української держави нагороджений Всеукраїнським товариством політв'язнів і репресованих медаллю "Хрест Слави" та відзнаками: "Український малолітній політичний в'язень. (Перший Всеукраїнський Збір малолітніх політичних в'язнів, 2008 р., м. Львів)", "25 років Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих" (2017), до 50-х, 55-х, 60-х роковин Норильського повстання українських політичних в'язнів" (2003, 2008, 2013), "Учаснику національно-визвольної боротьби". В музейній колекції - пам'ятний знак про участь пана Ігоря у Другому всесвітньому конгресі політичних в'язнів (1993). Експозицію доповнили почесні

нагороди до ювілейних дат: медалі "Степан Бандера (1909-2009)", "Роман Шухевич (1907-2007)", "УПА-60", "УПА 1942-2017", "90 років Західно-Української Народної Республіки", пам'ятні знаки "Бишки - столиця воюючої України. Штаб Проводу ОУН-УПА", "III Надзвичайний Збір ОУН. 21-25 серпня 1943 р. 75-річчя" (2018) та ін.

Отримав відзнаки: міського голови Тернополя (2015 р.), міського голови Збаража (2021 р.), Тернопільської міської ради "Почесний громадянин міста Тернополя" (2021 р.), Тернопільської ОДА "Гордість Тернопілля" (2019 р.), Тернопільської обласної ради "За заслуги перед Тернопільщиною" імені Ярослава Стецька.

У переддень відкриття виставки легендарному політв'язню вручили особливу нагороду - Почесний нагрудний знак командувача Сил спеціальних операцій ЗСУ "Вовча зграя" III ступеня (2025 р.). Колекція відзнак Ігоря Олещука поповнилася пам'ятною медаллю "Українська Галицька Армія. Чортківська офензива. 100 років. 7-28.06.1919". Її подарував голова Тернопільської ОВА В'ячеслав Негода, який був присутній серед гостей під час відкриття виставки.

Уляна ГУГЛЕВИЧ-ВАНЧУРА, головний редактор видавництва "Джура"

Віртуальний меморіал пам'яті

У Бучацькому краєзнавчому музеї відкрито унікальний інтерактивний простір - мультимедійну стелу "Віртуальний меморіал пам'яті". Мета цього інноваційного проєкту - увічнити пам'ять про захисників України, які віддали життя за свободу, та привернути увагу громадськості до осмислення цінності кожного людського життя.

"Віртуальний меморіал пам'яті" - це вияв глибокої вдячності тим, хто мужньо став на захист країни. Після кліку на фотографії полеглого воїна користувачам відкривається детальна інформація: дата народження та загибелі Героя, розповідь про його життя до війни, про мрії, а також мотиви, що спонукали взяти зброю і стати на захист родини та Батьківщини.

Окрім того, меморіал містить спеціальні блоки з фотографіями, спогадами родичів, друзів і колег загиблих, а також інформацію про їхні відзнаки й нагороди, отримані за подвиги.

Організатори запрошують усіх мешканців і гостей громади відвідати Бучацький краєзнавчий музей, щоб ознайомитися з життєвим шляхом кожного Героя Бучацької громади, який віддавав життя за наш мир і спокій.

«Воїни світла»

Під такою назвою у холі Західноукраїнського національного університету розгорнули виставку, на якій презентовані картини поранених військовослужбовців.

творчості й таланту. Для багатьох з них мистецтво стало не тільки захопленням, а й своєрідною терапією, способом ментального зцілення душі, шляхом до встановлення внутрішньої рівноваги, відновлення спокою та вираження емоцій, які важко передати словами", - зазначили у ЗУНУ.

Поруч на стендах розміщені фотографії захисників, в чийх руках вже не зброя, а пензлики, фарби та мольберти. Їхні картини стали уособленням жаги до життя та бажання нести часточку краси, незважаючи на всі болі та жахиття, які вони пережили на війні. Словнені умиротворення та гармонії, художні роботи відображають моменти довоєнного життя, чарівність навколишнього світу, мрії і теплі спогади.

"Запрошуємо охочих поглянути на наших військових через призму

Нагородили орденом королеви Анни

Доцентка кафедри анатомії людини Тернопільського національного медичного університету Оксана Ільків отримала міжнародну нагороду - орден королеви Анни "Честь Вітчизни".

Ця нагорода належить до найвищих міжнародних суспільних нагород, яку вручають з відповідними протокольними почестями в Україні та Франції. Її метою є визнання внеску видатних особистостей у розвиток культури, мистецтва, освіти, бізнесу, науки, економіки й міжнародних відносин. Орден королеви Анни "Честь Вітчизни" започатковано на честь Анни Ярославівни - французької королеви і доньки київського князя Ярослава Мудрого.

Для військових - путівка в санаторій

Українські військовослужбовці, які мають статус учасника бойових дій, мають право на отримання низки знижок та пільг від держави. Зокрема, вони можуть отримати безоплатну путівку на санаторно-курортне лікування.

люції Гідності - не частіше ніж один раз на рік строком на 21 день; члена сім'ї загиблого (померлого) ветерана війни - не частіше ніж один раз на два роки строком на 21 день; члена сім'ї загиблого (померлого) Захисника чи Захисниці України - не частіше ніж один раз на два роки строком на 21 день.

Зазначені категорії осіб мають самостійно обирати санаторно-курортний заклад відповідного профілю лікування, путівки до якого оплачуються коштом державного бюджету.

Як отримати безоплатну путівку?

Насамперед військовому або його родичам треба стати на облік у структурному підрозділі з питань соціального захисту населення за місцем реєстрації. Для отримання путівки треба подати відповідну заяву, медичну довідку лікувальної установи за формою № 070/о, а також копії: відповідного посвідчення (учасника бойових дій, особи з інвалідністю внаслідок війни, постраждалого учасника Революції Гідності, учасника війни, члена сім'ї

загиблого (померлого) ветерана війни); військового квитка - для учасника бойових дій, особи з інвалідністю внаслідок війни та учасника війни; документа, що підтверджує безпосередню участь в антитерористичній операції чи заходах із забезпечення національної безпеки й оборони, відсічі та стримування збройної агресії РФ.

Факівці структурного підрозділу з питань соціального захисту населення за результатами розгляду документів мають надати санаторно-курортну путівку до обраного закладу або акт про відмову від санаторно-курортного лікування.

Галина САВЧУК

На Тернопільщині 14 громад не створили центри первинної медико-санітарної допомоги

Про це йшлося на черговій нараді у Тернопільській ОВА.

"Первинка" - сфера відповідальності територіальних громад. Але є такі громади, які за 5 років так і не створили власну інфраструктуру для надання медичних послуг. На жаль, в області таких є 14.

Приміщення ФАПів та амбулаторій здають в оренду сімейним лікарям сусідніх громад. Тобто, керівники цих ОМС фактично зняли із себе відповідальність (самоусунулися) за надання жителям послуг "первинки". Більше того, такі громади не зможуть забезпечити комплексний підхід щодо реалізації завдань державної ветеранської політики, підтримки ментального здоров'я населення, зазначили в ОВА.

Децентралізація - це не тільки отримання громадами прав і ресурсів, а й обов'язки та відповідальність ОМС за розвиток громад і якість послуг, які надаються жителям цих громад.

Загинула 17-річна чортківчанка внаслідок зіткнення мотоциклів

27 червня 2025 року близько 23:00 у селі Шманьківчики Чортківського району Тернопільської області сталася дорожньо-транспортна пригода, внаслідок якої загинула 17-річна дівчина.

За попередніми даними поліції, 34-річний водій мотоцикла зіткнувся з мотоциклом Forte, яким керував

15-річний підліток. Дівчина, яка була пасажиркою мотоцикла Forte, отримала смертельні травми.

Обох водіїв із тілесними ушкодженнями доправлено до лікарні. У них узято зразки крові для перевірки на вміст алкоголю. Поліція внесла відомості про подію до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 2 ст. 286 КК України (порушення правил безпеки дорожнього руху, що спричинило смерть потерпілого).

Вісім років без вироку: справу про вбивство слухають наново

26 червня 2025 року виповнилося вісім років від дня, коли в селищі Вишнівець Тернопільської області було виявлено тіло 17-річної випусниці Іринки Мукоїди зі слідами насильницької смерті. Проте вирок у справі досі не винесено, а розгляд розпочато заново в Кременецькому районному суді.

Нині справу розглядає колегія з трьох суддів у закритому режимі через неповнолітній вік обвинуваченого та характер інкримінованих злочинів: умисне вбивство, поєднане зі зґвалтуванням (п.10 ч.2 ст.115 ККУ), та сексуальне насильство в неприродний спосіб (ч.3 ст.153 ККУ). Ці статті передбачають до 15 років ув'язнення або довічне.

За словами Андрія Русина, адвоката Гнатюка, суд об'єктивно оцінює докази, хоча захист вважає закритий режим порушенням права на захист. Справа, що налічує близько 20 томів, перебуває на етапі допиту свідків. Прогнозувати дату вироку поки неможливо. Гнатюк просив дозволу працювати різноробочим, щоб не залежати фінансово від матері, але суд відмовив, ймовірно, щоб унеможливити його від провокацій. Обвинувачений і його мати уникають спілкування з пресою.

За матеріалами "20 хвилин".

Судитимуть шахрая за вимагання 14 000 доларів за «відстрочку»

Кременецька окружна прокуратура скерувала до суду обвинувальний акт щодо 33-річного жителя Кременецького району, якого обвинувачують у вимаганні та одержанні хабара у сумі 14 000 доларів за нібито вплив на посадовців ТЦК та СП для оформлення відстрочки від мобілізації.

вому та обласному ТЦК оформити відстрочку за станом здоров'я на пів року. За це він вимагав 14 000 доларів, які запропонував передати в закладі громадського харчування. Правоохоронці затримали обвинуваченого під час отримання грошей.

Розслідування проводили слідчі Кременецького районного управління поліції ГУНП у Тернопільській області. Чоловікові загрожує покарання за ч. 3 ст. 369-2 КК України (одержання неправомірної вигоди за вплив на посадову особу, поєднане з вимаганням), що передбачає до 7 років позбавлення волі.

За даними досудового розслідування, чоловік пообіцяв військовозобов'язаному через свої "зв'язки" в місцевому

Право

Податківці виявили порушень на 2 млн грн у торгівлі побутовою технікою

Тернопільський окружний суд підтвердив правомірність дій Головного управління ДПС у Тернопільській області, яке виявило порушення на суму 2 млн грн у діяльності підприємця, який займається роздрібною торгівлею побутовою технікою. Про це повідомила пресслужба ДПС.

Під час перевірки торговельної податківці встановили відсутність реєстратора розрахункових операцій (РРО), невидачу розрахункових документів і торгівлю не облікованим товаром

на суму понад 500 тис. грн. Підприємець намагався уникнути відповідальності, заявивши, що діяльність веде його дружина. Однак перевірка її діяльності виявила аналогічні порушення, що збільшило загальну суму штрафів до 2 млн грн.

Спроби дискредитації ДПС у соцмережах і тиск на податківців не вплинули на рішення суду, який підтримав застосування штрафних санкцій. "Ми працюємо виключно в межах закону, забезпечуючи рівні умови для бізнесу. Наші принципи - діалог, прозорість і нульова толерантність до корупції", - зазначила в.о. начальника ГУ ДПС у Тернопільській області Ольга Ліщинська.

Прикриваючись ЗСУ, шахраї видарили у підприємця 100 тисяч гривень

На Тернопільщині правоохоронці викрили зловмисників, які, відрекомендовуючись працівниками благодійного фонду Збройних сил України, обманом місцевого підприємця заволоділи 100 тисячами гривень. Про це повідомила пресслужба поліції Тернопільської області.

За даними слідства, шахраї зв'язалися з підприємцем і запропонували йому надати фінансову допомогу нібито

на потреби ЗСУ. Вони використовували підроблені документи та назви неіснуючих благодійних організацій, щоб переконати жертву в законності своїх дій. Після переказу коштів на вказані рахунки зв'язок із шахраями припинився.

Поліція розпочала кримінальне провадження за ч. 3 ст. 190 КК України (шахрайство, вчинене у великих розмірах). Правоохоронці встановлюють особи зловмисників і закликають громадян бути обережними, перевіряючи інформацію про благодійні фонди перед здійсненням переказів.

Засудили до 8 років ув'язнення за вбивство через малину

26 червня 2025 року Тернопільська обласна прокуратура домоглася засудження мешканця Почаєва за нанесення тяжких тілесних ушкоджень, що призвели до смерті потерпілого (ч. 2 ст. 121 КК України).

За даними слідства, у закинутому складі колишньої фабрики обвинувачений кілька разів ударив дере-

в'яною палицею безхатченка, який там проживав, по тілу та голові. Причиною конфлікту стало те, що потерпілий зірвав малину з кущів, які належали зловмиснику. Завдані травми виявилися смертельними.

Суди першої та апеляційної інстанцій визнали чоловіка винним, призначивши покарання у вигляді 8 років позбавлення волі. Вирок набув законної сили, а засуджений уже перебуває в установі виконання покарань.

Подружжя підозрюють у привласненні 3,8 млн грн

Тернопільська обласна прокуратура повідомила про підозру подружжю з Тернополя у заволодінні чужим майном на суму понад 3,8 млн грн, зокрема коштами іноземних інвесторів з США. Про це йдеться на офіційному сайті прокуратури.

За даними слідства, у 2019-2020 роках чоловік створив два товариства з обмеженою відповідальністю спільно з американськими інвесторами, призначивши себе директором. Після будівництва житлового будинку у Великій Березовиці він привласнив понад 750 тис. грн від продажу квартири, які належали товариству, не передавши інвесторам жодних коштів.

Нелюд отримав 10 років ув'язнення за зґвалтування 6-річної дівчинки

25 червня 2025 року ювенальні прокурори Тернопільської обласної прокуратури домоглися остаточного підтвердження справедливого покарання у Верховному Суді України. Жителя одного з сіл Тернопільського району визнано винним у зґвалтуванні 6-річної дівчинки (ч. 4 ст. 152 КК України) та засуджено до 10 років позбавлення волі.

Прокурори довели, що 27-річний чоловік, використовуючи довіру ма-

Згодом підозрюваний зайнявся виробництвом туалетного паперу, придбавши за кошти іншого товариства нежитлові приміщення (1324,9 кв. м), земельну ділянку (0,4280 га) у с. Ярчівці та обладнання. Разом із дружиною він перереєстрував це майно вартістю понад 3,1 млн грн на новостворену юридичну особу, а кошти від реалізації іншого майна привласнив. Дружина, усвідомлюючи незаконне походження майна, використала його як заставу для отримання позики у сумі 700 тис. грн, легалізувавши таким чином злочинні активи.

Суд наклав арешт на майно підозрюваних вартістю понад 15 млн грн, а приміщення фабрики та обладнання передано в управління АРМА. Досудове розслідування проводить ТУ ДБР у Львові.

лолітньої родички та її безпорадний стан, вчинив злочин. Дівчинка, яка гостювала у бабусі, розповіла дорослим про насильство, після чого її мати звернулася до поліції. Хоча обвинувачений заперечував свою провину, його винуватість була підтверджена доказами в судах усіх інстанцій.

24 червня 2025 року Верховний Суд відхилив касаційну скаргу захисту, залишивши рішення судів першої та апеляційної інстанцій без змін. Вирок набув законної сили, а засуджений уже відбуває покарання. Дані про нього внесено до Єдиного реєстру осіб, засуджених за злочини проти статевієї свободи та недоторканності.

Дідусь врятував онука, але сам загинув

25 червня 2025 року на Тернопільщині, у селі Устечко Заліщицької громади, сталася трагедія на річці Дністер. 58-річний чоловік героїчно врятував свого онука, який тонув, виштовхавши його на міліну, але сам не зміг вибратися з води та потонув.

Подія трапилася, коли дідусь із

онуком перебували на річці. Хлопчик потрапив у небезпеку, і чоловік, не вагаючись, кинувся на допомогу. Завдяки його діям дитину вдалося врятувати, але сильна течія забрала життя рятівника. Тіло загиблого згодом знайшли працівники поліції та ДСНС.

Правоохоронці розпочали кримінальне провадження за ч. 1 ст. 115 КК України (з позначкою "нещасний випадок") для з'ясування всіх обставин трагедії.

Бути другом

Друг - не той, хто мовчки підтакне твоїм падінням, а той, хто, ризикуючи всім, стане поперек дороги твоїм гріхам.

правжній друг не дозволить тобі загубити душу, навіть якщо заради цього доведеться стати для тебе незручним, різким, неприємним. Він любитиме тебе настільки, щоб не потурати твоїм слабкостям, а тримати твою душу на руках, коли ти вже сам себе зненавидів. Такий друг не підбадьорює в беззаконні, не виправдовує зла. Він плаче з тобою, молиться за тебе, і коли ти сам зневірився, він бореться за тебе перед Богом. Справжня дружба - це любов, що рятує. Це вірність, що тягне з

Святковий день Петра

Нині було невелике церковне свято, такий собі "присвяток", як кажуть в селі. Дзвонили дзвони, скликаючи християн до Божого храму. А Петро Когут курив люльку і думав. Це був його ритуал - курити люльку, що дісталася у спадок від діда. Так бувало кілька разів на рік. Перед Різдвом і Паскою, то обов'язково, бо складался план фінансових витрат та проведення свят, а ще перед поїздками до Польщі, куди Петро вирушав за будівельними матеріалами на фірму, з якою мав налагоджений комерційний зв'язок. Керував чоловік бригадою майстрів, що займалися євроремонтами, тож збуваючи матеріали клієнтам, мав подвійну вигоду. А нинішній день був узагалі, як любить казати Петро - вар'ятським. Ще зранку-зранечку, і не було й сьомої години, як вступила до хати сусідка Леся з недоброю новиною - Гнат повісився. Небіжчик - далекий жінчин родич, був несповна розуму, і такого кінця слід було чекати, але це вже вибило Петра зі звичного ритму, і він аж голосно вилаявся, плонувши на сходи.

- Як жив по-дурному, так і вмер по-дурному - тільки клопіт людям. Вже увесь день хоту під хвіст. Треба завтра йти помагати.

Лишень зачинив двері за Леською, - а вона ще ніколи доброї звістки не принесла, сама толку в житті не знає, мала вже трьох чоловіків і ні одного втримати не змогла, зате від кожного по дитині має, - прокрутилося в голові чоловіка. Він глинув у вікно і побачив, що пороса з хлівця вилізло. Як воно умудрилося це зробити - не знати, але Петро так за ним нагонівся, поки впіймав, що став макріоньким. Не встиг одягу замінити, як задзеленчав телефон, і то так пронизли-

прізви. Це хрест, який не страшно нести разом.

І нехай нам Господь дає таких друзів - і робити нас такими. Бо бути другом - це не про комфорт, це про жертву.

Ігумен Саватій СОБНО

во та настійно, що Петро відчув велику тривогу в серці. А коли почув про те, що його жінку Валю депортували з Італії і вона їде додому, то безсило опустився на підлогу в одних трусах. На зароблені жінкою гроші він думав будувати нову хату. Незабаром повернувся син-семикласник Денис і повідомив, що завтра батьківські збори, де він має бути обов'язково. Петра закололо серце, засмоктало в ямці і він нагадав собі, що це не снідав, хоч було вже по дванадцятій. Незамкнені двері рипнули, і до кімнати зайшла його теща - Матрона, що мешкала на другому кінці села, та й почала його сварити, розмахуючи дерев'яною палкою.

- А, може, я вже вмерла, а чи не дай Бог лягала? То тобі не в голову! Нікому води принести, і телевизор мій перегорів. То що я маю сама туманити?

Петро не мав сили щось їй відповісти і, зробивши заклопотаний вигляд, став щось шукати в телефоні. Після неї прийшов далекий сусід і попросив позичити сто євро на вічне віддавання. Петро віддав гроші, нарешті одягнувшись і ввімкнув телевизор. Повідомляла про нічні атаки ворога, аварії, штормове попередження, кризи і збільшення цін на продукти. Прибігла родичка Ліда, чоловік якої воює, і сказала, що її курей щось подушило та висмоктало з них кров, напевно, "чупакабра". Хоче, щоб Петро прийшов подивився. Впоравшись з чужими курми, яких закопали біля смітника, Петро втомлено сів і закупив люльку. Думання не було довго. Дивився в посмілку стелю, яку заснували павуки. Єдиною його думкою було:

- Чого я зранку не пішов до церкви?

Райса ОБШАРСЬКА

На чужому горі щастя не збудуєш

Коли Степана покинула дружина, плітки не вщухали довго. Казали, що не могла терпіти безкінечні пиятики, а добродішні сусідки жалалися тому, що у сусідньому селі у Степана, виявляється, є коханка - молода розвідниця із двома дітьми. Руслана довго не вірила, аж поки не вистежила - її невірний чоловіченько бавився із чужими дітьми, а та, інша, стояла на ганку і посміхалася.

Того ж дня Руслана збирала речі і покинула рідне село. Втім Степан не журився довго і забрав до себе Орісю з дітьми. Та і почав газдувати. Кудись зникли усі друзики, із якими колись випивав, підлатав хатину, бо ж благоденство було, мабуть, ще до комуністичних часів будували. "Не впізнати Степана", - дивувалися люди. Та й Оріся - розвітла, не те, що Руслана, худа, аж світиться горем, щоки запали. Певне, і не кохав так, як Орісю, адже оженила його на собі, сказавши, що вагітна. Коли зрозумів, що ошукали, було пізно. З того горя запив, і Руслана не раз утікала, ховалася по сусідах. З Орісею - зовсім навпаки, під руку до церкви, а вулицю ідуть - цілуються, немов молодята.

Коли ж Степан вирішив поїхати на заробітки за кордон, Оріся не пручалася - адже і хату треба будувати, і дітям одягнутися. Чекала чоловіка з тої Польщі - серце кров'ю обливалось, як він там - голодний, спрацьований, чи має де переночувати? Степан надсилав гроші, Оріся будувала хату - наймала робітників, бігала за вантажівками - привезти цегли та ванна. Коли ж Степан повернувся додому, не могла ним на-

любуватися, догоджала, як могла. Степанові навіть відра води не дозволила принести - усе сама. Та десь за тиждень Степан знову вирішив поїхати на заробітки, і Оріся запечалилася. Серце віщувало лихе. Недаремно: привезли Степана у труні. Сказали, інфаркт, а що там насправді було, вбило чи ще щось - хто його знає. Голосила, побивалась Оріся тяжко, зчорніла на лиці.

...Через тиждень після похорону біля подвір'я зупинилося темно-синє таксі. Орісі впало серце - до хати йшла Руслана, вела за руку малого хлопчика років трьох. "Що вона скаже? - жажнулась Оріся. - Чого приїхала?"

А Руслана, немов невідворотна доля, підходила все ближче. І здивувалася Оріся, побачивши на її обличчі сумну посмішку.

- Здрастуй, - сказала Руслана. - Як живете?

Схопила Орісю за руку.

- Я не претендую ні на що - ні на хату, ні на Степанову пам'ять. Лише хочу покласти йому на могилу вінок, а мій Ромчик хоч так попрощається із батьком.

І, помовчавши, додала:

- Усе-таки він тебе кохав...

Світлана ТРУХАНОВА-ДЗУДИЛО

■ Михайло з Іриною спланували весілля. Перед тим друзі молодого вигадали парубочу вечірку, на яку завітала розкішна стриптизерка у масці. Серце у Михайла забилося швидше, коли побачив на стегні у танцівниці знайому родимку. Коли ж у коридорі зняв з неї мерживну маску, був просто ошелешений. Спаничелена Ніна миттю вирвалася з квартири і побігла на вулицю. Спогади з новою силою увірвалися у його свідомість...

З Ніною приятелював ще зі школи. А потім закохався до безтями. Разом бігли до озера, ніжно цілувалися і милувалися дивовижним вечірнім краєвидом. Місяцем і зорями - красу яких не могли осягнути. Якось навіть потрапили під сильну літню зливу...

Після закінчення випускного балу дівчина категорично пригломщила, що їде підкорювати столицю. Добре танцювала, мріяла про велику сцену. Ця новина була, як постріл у очні груди. Він довго ображався і ніяк не міг її забути. Думав, що ніколи не пробачить Ніні, яка його покинула заради кар'єри. Аж тут, така несподівана зустріч...

Чоловік до вечора не мав спокою, так і не вдалося заснути. Наступного дня таки пішов за тією адресою, де колись проживала Ніна. Щойно зустрілися поглядами, Михайло зрозумів, що його почуття нікуди не зникли, хоча з тих пір минуло більше десяти років...

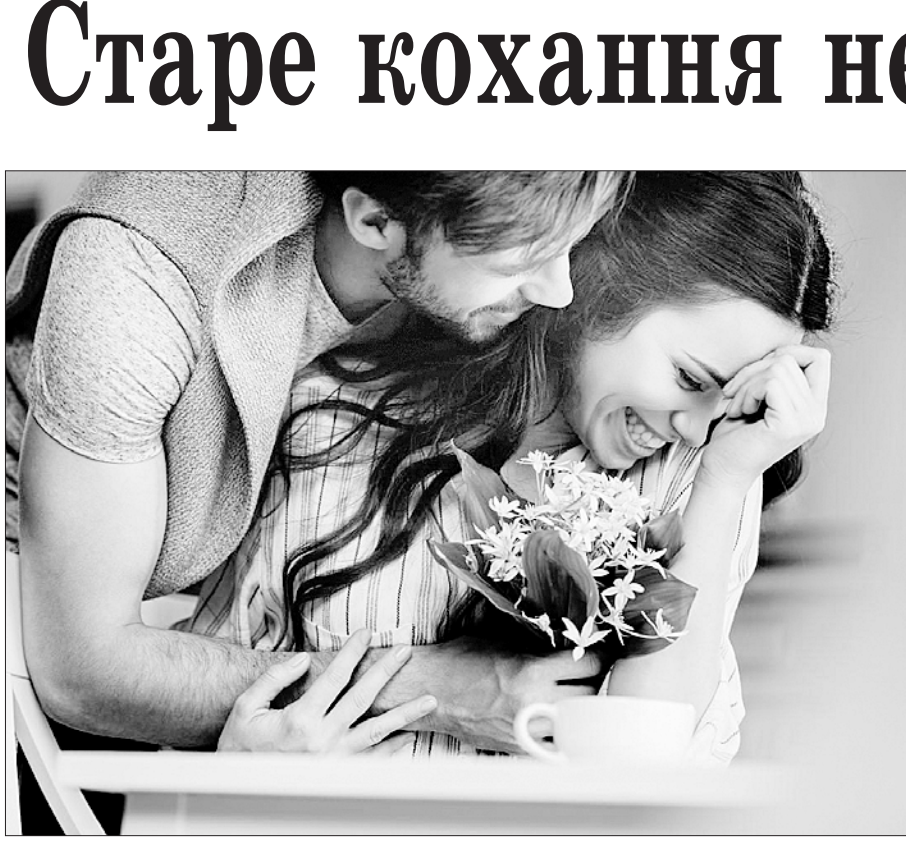
- Михайле, не треба було тобі сюди приходити. Я тепер одружена жінка. У мене є 6-річний синочок. Та й ти, як я розумію, заручений.

- Не міг тебе не побачити. А ти стала стриптизеркою?

Ніна враз заплакала.

- Щось трапилося? - Михайло пригорнув Ніну. Він захотів її захистити від проблем чужого світу.

- Розумієш, я вчителька танців для дітей у Києві. А ти, мабуть, поду-

мав, що я гуляща і пропаща жінка. Давай розповім усе за порядком. Батько захворів. А мій Захар не хоче його до столиці забирати. Скупий і ошадливий у мене чоловік. Його слова "Твої проблеми мені не потрібні", як ніж у самісіньке серце. Татові коштовну операцію нехай треба робити. Я вже всі свої заощадження витратила. Приїхала сюди, у рідне місто з Артемчиком. Його до подружки відвела, а сама гроші заробляю. Оце вперше на стриптиз наважилася. Бігаю по медиках і сяких-таких підробітках. Усе без толку. Коли тебе впізнала, думала провалюся крізь землю від сорому.

- Стривай, у мене колега хірургом працює. Скин мені на Вайбер усі документи татового діагнозу, я йому надішлю. Він тут усіх лікарів знає. А щодо твого приватного танцю, було все дуже пристойно і на високому рівні. Про гроші не переймайся. Я наразі добре заробляю, допоможу чим зможу.

А потім, через кілька днів Михайлів другака перевів Нініного батька у свою приватну клініку.

Операція пройшла успішно.

Згодом Михайло знову завітав додому колишньої дівчини. Випили вина, згадали юність, а близько до опівночі опинилися в обіймах. Вранці Ніна вибачалася і картала себе за казково проведеному ніч.

- Слухай, це помилка. Я повна нікчема. Ми ж обоє не вільні.

- А я не хочу нічого змінювати, бо кохаю лише тебе. Знову знайшли один одного і це прекрасне відчуття, це доля. Ми маємо бути разом. Послухай, ти ж знаєш, що Захар - повний негідник.

- Та й не на часі наші почуття, - ховала очі додолу Ніна.

- А хіба для любові може бути зручний час? Знай, Ірина - просто зручна партія. Серце для неї закрите. А старе кохання, як виявляється, не іржавіє, не можна йому опиратися.

Опісля Михайло познайомився з її сином. Артем - світлий, милий хлопчик, з яким чоловік відразу легенько знайшов спільну мову.

Проте якогось дня зателефонувала стривожена Ніна.

- Біда, - кричала вона в трубку. -

Може, це доля дає шанс

■ Олі давно здавалося, що життя стало схожим на якийсь шалений марафон. Останні десять років вона біжить нудись, але не встигає. З кожним днем проблем стало лише більше. Максим не поділяв настроїв дружини. Його твердження щодо того, що на все потрібно дивитися позитивно, це більше виводили Олю з себе.

- Ти сама себе доводиш, - казав Максим. - Усміхайся світу, і світ усміхнеться у відповідь.

Чоловік ехидно розплився в посмішці, здивований поглядом дружини.

- Цікава в тебе філософія, - зауважила Оля. - Тобто ти в нас весь такий позитивний, відкритий для світу, а я приземлена жінка, змушена приймати сувору життєву реальність.

Максим ствердно кивнув, підписуючись під кожним словом дружини.

- Тоді заплати цього місяця комунальні, кредит на житло й оплати спортивні секції синам, - сказала Оля. - Я впевнена, що після цього позитиву в тебе неабияк поменшає.

У них було двоє синів, 10-річний Матвій та 14-річний Михайло. Максим працював у хорошій фірмі, але через свої лінощі ніяк не просувався кар'єрними сходами. Начальником відділу у нього був Кирило - друг дитинства, і це була єдина причина того, чому Максима досі не звільнили. Оля працювала у тій же сфері, тільки в іншій компанії, відносно невеликий за мірками ринку. Багато разів вона казала чоловікові, що йому треба зростати в професії, але той тільки відмахувався від настирливих порад.

Дзвінок Кирила застав Олю зненацька:

- Привіт. Є серйозна розмова.

- Щось із Максимом?

- Та що з ним може статися, на обід у ідально пішов, - весело сказав друг чоловіка. - У нас у компанії вакансія з'явилась. Потрібна своя людина, грамотна, працююча і відповідальна. Ти як на це дивишся?

- Я сподіваюся, що Максим впрацює. Ти вже йому розповів? - запитала Оля.

Кирило засміявся:

- Олю, я не Максиму пропоную

місце, а тобі.

- Мені?! Ти серйозно? - недовіриливо уточнила жінка.

- Завтра о 12-й годині чекаю тебе на співбесіду.

Оля не змогла стримати емоцій. Тепер у неї з'явився реальний шанс стати частиною професійної команди. Вона успішно пройшла співбесіду. Колектив прийняв жінку дуже привітно, чого не можна було сказати про Максима. Першу сварку чоловік влаштував, як тільки дізнався про те, що Оля працюватиме з ним в одній компанії. Спочатку він переконував дружину, що їй не варто було погоджуватися на пропозицію Кирила, а потім не розмовляв з нею більше тижня. То був його протест, як заявив він їй. В ультимативній формі вимагав не створювати йому проблем на роботі.

- Як я можу створити для тебе проблеми? - здивовано спитала жінка. - Ми працюємо з тобою у різних відділах, які навіть розміщені на різних поверхах будівлі.

- Тепер усі обговорюватимуть наші сімейні стосунки, а ще коментуватимуть і порівнюватимуть нас, - відповів чоловік.

- Ах, то ось чого ти побоюєшся, - спритно зауважила Оля. - Боїшся, що я стану більш цінним співробітником, аніж ти?

Обличчя Максима скривилося.

- Що ти собі навігадувала?! Теж мені великий робітник, - чоловік хмикнув. - Я працюю в компанії не один рік, і в мене все чудово.

- Та вже ж, - тихо сказала Оля. - За стільки років нічого не змінилося. Як сидів тишенько, так і сидиш.

Після цих слів Максим розізлився не на жарт. Вони сильно посварилися. Наступного дня вона вибачилася, бо не хотіла псувати стосунки.

Оля дуже швидко стала одним із найкращих співробітників у відділі. Вона з головою пішла в роботу, отримуючи колосальне задоволення від цього. Вона мала величезний потенціал, який неможливо було розкрити на попередньому місці роботи. У цій компанії все було інакше. Кирило розповів по секрету, що начальство задоволене результатами її роботи і подумує запропонувати підвищення по службі.

У всій цій метушні Оля навіть не відразу помітила, що Максим всерйоз заздрить її успіхам. Він і раніше не особливо брав участь у домашніх справах, а тепер не робив нічого демонстративно.

Зарплата Олі було майже в півтора рази більша, аніж у чоловіка, але це не сприяло стійкому матеріальному становищу сім'ї. Витрати перевищували доходи, тож грошей не вистачало.

- Максиме, Михайлу та Матвію треба купити зимові речі, - сказала дружина. - Давай із твоєї зарплати одягнемо дітей, бо вже скоро зима?

- Не виїде, - спокійно заявив чоловік. - Мені потрібно автомобільні шини купити, моторне масло поміняти.

- Ми ж лише два роки тому купували нову зимову гуму? Навіщо це знову робити? - обурено спитала Оля. - Зараз є важливіші потреби. Я вже мовчу про кредит, який ти взагалі ігноруєш. Я не можу сама все тягнути на собі.

- Але ж це ти особливо цінний співробітник. Отримувеш більше за мене, - ехидно перерахував заслуги дружини Максим. - Тому й витрачаєш більше за мене.

Оля ледве стримала сльози. Вона щиро дивувалася, чому чоловік так з нею чинить. Бо ж вони рідні люди, а він не радіє її успіхам, а навпаки, заздрить і намагається нашкодити всіма можливими способами.

Незабаром вона зрозуміла справжню причину такої поведінки Максима. Але спочатку дізналася про те, що дядько по маминій лінії залишив їй у спадок будинок. Він був самотнім чоловіком, давно розлучився з Максимом, але для початку розповісти про несподівану спадщину дядька Сашка. Реакція чоловіка була чудовою. Він почав цілувати й обіймати Олю, чого не робив уже давно.

- Невже ти настільки радий грошам, що готовий знову покохати мене? - раптом сказала Оля. - А як же ж Ірочка?

Максим аж відскочив від дружини. Декілька секунд він просто стояв, не розуміючи, як реагувати.

- Не знаю, про що ти говориш, - невпевнено сказав він.

- Я тебе прошу, не треба розігрувати нерозуміння, - ледве стримуючи сльози, відповіла Оля. - Май мужність зізнатися. Я знаю все, але просто хочу почути це від тебе.

Ще деякий час чоловік намагався розіграти роль ображеної і несправедливо звинуваченої людини, але потім все ж здався. Почав говорити, що стосунки з Ірою були помилкою. Оля слухала чоловіка і розуміла, що не вірить жодному його слову. Йй було дуже неприємно і прикро від його зради.

Але, може, сама доля дає Олі шанс почати все спочатку і прожити інше життя. Вони розлучилися. Оля продала будинок дядька й виплатила Максимові половину вартості квартири. Грошіма, що залишилися, вона закрила кредит.

Сини з розумінням поставилися до рішення батьків, за що Оля була їм дуже вдячна. Жити вони залишилися з нею...

Захар приїхав і силоміць забрав до Києва Артемчика. Розповіла йому про зраду і сказала, що подаю на розлучення. Він розлютився та викрав мало. Така його помста. Не знаю, що тепер робити? І в Київ не можу повернутися, і батька не залишу напризволяще. Уже в поліцію зверталася, але це нічого не дало. Захар - тато і має право на дитину. Якесь повна безвихідь.

- Я обов'язково щось придумаю, - твердо пообіцяв Михайло.

Ввечері він щиро відкрився Ірині. Досить вже мучити себе і її.

- Звиняй, кохаю і завжди кохав іншу жінку. Ми й так ніколи не були б щасливими, бо до тебе звик і зовсім не люблю.

- Добре, що перед самим весіллям правда відкрилася. У глибині душі я й сама розумію, що ти зовсім байдужий до мене. Останнім часом наші стосунки абсолютно не клеїлися. Тому нехай у тебе з Ніною все складеться якнайкраще.

Виважена Ірина з розумінням поставилася до його вибору...

Зовсім скоро Михайло придумав стратегію:

- Ніно, твій Захар надто меркантильна особа. Тому запропонуй йому валюту в обмін на повернення сина.

- Він же батько, - вагалася жінка.

- Думаєш, поведеться на якісь там гроші? Хоча, Артемчиком він зовсім не займається.

Їхній план спрацював ідеально. Захар нищо забавив 5 тисяч доларів. А Михайло тим часом з Ніною підготували усі потрібні папери. Негідник відразу підписав документ про відмову від сина.

Невдовзі обоє закоханих побралися. Михайло залюбки дбає про дружину, її батька і Артема, часто пригощає рідних смаколиками - марципанами. Ніні дарує її улюблені білі дзвіночки. Нарешті, що тепер ніхто і ніщо не зможе їх розлучити, адже вони давно дві половинки одного серця...

Оксана ВОЛОШИНА

Софія БЕРЕЗНЕВА

Прощі та День Петра і Павла у візитаціях

Прощі у Буцнів, Чернихів та Зарваниці

28-29 червня у селі Буцнів Великоберезовицької громади відбулась щорічна проща до чудотворної ікони (одна з найвідоміших чудотворних ікон Поділля - сльозоточивий образ Матері Божої - зберігається у храмі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії), під час якої молилися за мир в Україні та за українських воїнів. У другий день прощі відбувся благодійний ярмарок для потреб ЗСУ.

Церква Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, де зберігається чудотворна ікона, є пам'яткою архітектури національного значення в Україні. Понад два з половиною століття на головному престолі храму є Буцнівська чудотворна ікона Божої Матері - християнська святиня України, копія Ченстоховської (Белзької) чудотворної ікони, яка належить до двадцятки плачущих ікон України.

У 1729 р. її подарував громаді староста Буцнєва Матвій Цивинський. 25 січня 1737 р. митрополит Атанасій Шептицький офіційно проголосив ікону чудотворною. 12 червня 2017

р. Папа Римський Франциск через Апостольську пенітенціарію надав для місцевого храму, де зберігається чудотворна ікона, статус повного відпусту. Щороку до ікони приїжджають тисячі паломників, особливо під час щорічної прощі.

Цими ж днями відбулась дводенна молитовна проща до образу Чернігівської Матері Божої. Численні прочани прибули до Чернихова, що на Зборівщині, щоби біля чудотворної ікони Богородиці молитися за українських воїнів, перемогу України та справедливий мир.

28 червня духовна подія поєднала молитовне відзначення Дня святих верховних апостолів Петра і Павла, а також була присвячена вшануванню 160-річчя від дня народження праведного митрополита Андрея Шептицького. Після завершення богослужіння прочани мали можливість взяти участь у духовно-пісенній зустрічі.

Також у неділю чернихівчани відзначали 812-ту річницю від часу першої писемної згадки про село.

29 червня у Марійському духовному центрі "Зарваниця" відбулися дві професійні прощі, які об'єднали у молитві працівників агропромислового комплексу, фермерських господарств Тернопільської області, а також працівників Головного управління Державної податкової служби України в Тернопільській та Івано-Франківській областях.

Традиційно, перед початком жнив аграрії прибувають до Зарваниці, щоби попросити в Бога благословення на хороший урожай та безпечну працю. Цьогорічна проща була приурочена до 35-річчя створення Державної податкової служби України, що стало нагодою для духовного згуртування працівників податкової сфери.

Паломників привітав сотрудинок малої базилики о. Ігор Засійбіда, який наголосив на значенні професійних прощ як способі глибшого духовного осмислення повсякденної праці та служіння ближнім.

Центральною подією духовної зустрічі стала Божественна Літургія, яку в малій базиліці Зарваницької Матері Божої очолив адміністратор базилики о. м. Дмитро Квич у співслужінні з сотрудиниками - о. Василем Куриляком та о. Олегом Драпінським.

Після Літургії від імені архієпископа і митрополита Тернопільсько-Зборівського Теодора Мартинюка о. Дмитро передав паломникам благословення і привітання. Зокрема, він зачитав митрополиту грамоту з нагоди 35-річчя податкової служби, у якій було висловлено вдячність працівникам ДПС за їхню важливу роль у фінансовій стабільності держави.

Окрему подяку від імені митрополита було висловлено аграріям Тернопільщини, які вже багато років підтримують Церкву, допомагають в організації всеукраїнських прощ та щиро відкривають серця до молитви перед початком напруженого періоду жнив.

Після богослужіння прочани взяли участь в освяченні води, молилися за загиблих Героїв України біля каплиці святого Юрія Переможця, пройшли Хресною дорогою та відвідали святині Марійського духовного центру.

Архіпастирські візитації

У Тернополі відзначили 20-річчя храму Святого апостола Петра, а у Чистиліві візитували парафію.

У День святих верховних апостолів Петра і Павла у Тернополі на масиві "Аляска" відбулася урочиста подія з нагоди 20-річчя з часу заснування парафії та освячення храму Святого апостола Петра. Духовне торжество зібрало велику громаду парафіян і гостей, які прийшли подякувати Богові за два десятиліття благодатного життя у Христі під духовним проводом Чину Братів Менших (францисканців).

Архієрейську Божественну Літургію з нагоди ювілею очолив архієпископ-емерит Василій Семенюк у

співслужінні духовних наставників Чину Братів Менших: протоігумена о. Юстиніана Городечного, ігумена о. Тарасія Починка, пароха храму о. Мойсея Левка, а також священників міста Тернопіль. Храм, звений францисканцями, впродовж 20 років став духовним домом для тисяч вірних, осередком молитви, милосердя та братньої підтримки.

Кир Василій від імені архієпископа і митрополита Тернопільсько-Зборівського Теодора Мартинюка зачитав вітальну грамоту, в якій подякував парафіянам, братству, сестринству, хору та жертводавцям за їхню жертвенність і вірність.

Того ж дня Василій Семенюк візитував парафію святого Архістратига Михайла у с. Чистилів.

Кир Василій акцентував на важливості молитви за Україну в час війни. "Молимося ревно за українських захисників, за мир, за перемогу правди і за єдність нашої Церкви у світі", - закликав архієрей.

Закінчення на 7 стор.

■ Спорт

«Дністер» - чемпіон України серед аматорів 2024/25!

27 червня у фіналі аматорського чемпіонату України сезону-2024/25 в столиці України заліщицький "Дністер" переміг київського "Атлета".

З початку першого тайму заліщицькі футболісти заволоділи територіальною ініціативою. В одній із атак зліва недалеко від штрафної лінії столичні футболісти не за правилами зупинили Валентина Білика. Свисток судді одразу ж сповістив про призначення штрафного. Виконувати його взявся сам потерпілий. І вже на 5-й хвилині Білик, який підступно скерував м'яч у ближній кут воріт "Атлету", міг відкрити рахунок, але його удар в останні секунди зумів парирувати голкіпер киян.

"Дністер" продовжував загострювати хід поєдинку, але натомість внаслідок непорозуміння захисників пропустив доволі несподіваний м'яч. На 16-й хвилині відзначився Ростислав Бабич, який у межах карного майданчика точно пробив у правий від воріт нижній кут - 1:0.

Такий рахунок поєдинку не довго протримався на табло, бо вже через п'ять хвилин заліщицькі футболісти зрівняли рахунок. Після подачі від Білика з правого флангу Микита Михайленко намагався нав'язати боротьбу захисникам "Атлета", і м'яч потрапив до Назара Проценка, який з близької відстані вразив ворота киян - 1:1.

Команди продовжували демонструвати цікавий футбол і тримати в напрузі вболівальників. На 26-й хвилині Тарас Червонецький підстрахував воротаря Івана Кравця, який не дуже вдало намагався заволодіти м'ячем. Вже через п'ять хвилин гравцю "Дністра" забракло кілька сантиметрів, щоби замкнути передачу партнера. А на

36-й хвилині "Атлет" залишився у меншості. Білик виконав чудову передачу на хід Михайленку, той з правого флангу намагався відірватися у штрафну суперника, і його не за правилами, поштовхом у спину, зупинив гравець киян. Як наслідок - червона картка за фол останньої надії. Правда штрафний удар після цього епізоду Червонецький виконав не дуже вдало, влучивши у стінку.

До кінця першого тайму "Дністер" володів цілковитою перевагою на футбольному полі, але втілити її у забитий м'яч так і не вдалося.

На початку другої половини зустрічі, яка також відзначалася територіальною перевагою заліщицьких футболістів, наші гравці технічнішими, агресивнішими, вони постійно пресингували суперника, але м'яч ніяк не йшов у ворота киян, та й ударами бракувало прицільності.

Натомість футболісти "Атлета" намагалися за першої нагоди вибігати в контратаки. Час минав, а рахунок на табло так і не змінювався.

В останні хвилини другого тайму та в додатковий час до нього "Дністер" спробував таки вирвати перемогу. Його футболісти мали для цього хороші нагоди, але не змогли ними скористатися. Тож поєдинок перейшов в екстра-тайми.

І лише на 109-й хвилині заліщицькі футболісти змогли дотиснути непорозумілого суперника. Передачу від Станіслава Бацмана лівою ногою з близька замкнув Роман Голодрига - 1:2. Партнери по команді побігли вітати Романа, який на радіощах зняв футболку й за це отримав другу жовту й, відповідно, червону картки.

Але напруга у поєдинку продовжувала тривати до останніх секунд. "Атлет" намагався відігратися й на ос-

татніх секундах другого екстра-тайму (суддя додав ще дві додаткові хвилини) заробив кутовий. Ворітар киян також побіг до воріт "Дністра" допомогти врятувати поєдинок. Після подачі кутового киянами м'яч потрапив до Івана Дячинського, який віддав передачу на Івана Кірієнка, а останній закотив м'яч у порожні ворота суперника - 1:3.

Найкращим гравцем "Дністра" в фіналі визнали нападника Назара Проценка.

В церемонії нагородження взяли участь генеральний секретар УАФ Ігор Грищенко, голова комітету масового футболу Ігор Дедишин, член виконкому УАФ Олександр Каденко, виконавчий директор ААФУ Сергій Загоруко, спеціально запрошений на фінал експізахисник збірної України, член тренерського штабу ФК "Колос" (Ковалівка) Олег Шелєв, який працював тренером "Дністра" перед Олегом Краснопольським.

До речі, в історії тернопільського футболу лише один раз команда з нашої області здобула першість України серед аматорів. Було це ще в 1982 р., коли чемпіоном стала бережанська "Нива".

Ми також вітаємо команду "Дністер" із заслуженою перемогою та бажаємо подальших успіхів.

"Атлет" (Київ) - "Дністер" (Заліщицький) - 1:3 (1:1; додатковий час - 0:2).

Голи: Р. Бабич (16) - Н. Процик (21), Р. Голодрига (109), І. Кірієнко (120).

"Дністер": Іван Кравець, Андрій Малащук (Іван Федичин, 58), Станіслав Бацман, Валентин Пасічник (Олег Тралко, 63), Тарас Червонецький, Володимир Мостовий (Андрій Шишин, 78), Микита Михайленко (Іван Кірієнко, 101), Дмитро Бобик (Юрій Захарків, 59), Валентин Білик (Іван Дячинський, 84), Микола Ландяк (Роман Голодрига, 72), Назар Процик.

Заміна: Віталій Кузняк, Данііл Шелєв.

«Нива» вийшла з відпустки і провела перший спаринг

23 червня тернопільська "Нива" після тритижневої відпустки розпочала тренувальні збори, які відбуватимуться у два етапи й під час яких заплановано кілька контрольних поєдинків.

Із командою тренуються потенційні новачки: воротар Владислав Загорський (2000 р.н.) з київського "Локомотива", а також центральний захисник Василь Буртник (2002 р.н.) і півзахисник Максим Угринок (2006 р.н.) - обидва з "Ревери 1908".

Головний тренер команди Юрій Вірт розповів пресслужбі "Ниви": "Усі три новачки на зборах - молоді футболісти, здатні підсилити нашу гру. Вирішується питання з їхніми контрактами. Ми ще в пошуках, бо є багато проблемних позицій, які треба підсилити, але не все так легко".

За попередньою інформацією, у "Ниви" заплановано 7 спарингів.

Перший контрольний спаринг відбувся 28 червня на виїзді з представником української Прем'єрліги (УПЛ) - рівненським "Вересом".

"Нива" обидва тайми відіграла у експериментальних складах. "Верес" швидко повів у рахунок. Після штрафного удару у виконанні потенційного новачка рівнян голкіпер "Ниви" у стрибку відбив м'яч, але Віталій Дахновський першим зіграв на добуванні - 1:0.

"Нива" не знітилася, бо майже одразу після пропущеного провела контратаку, а гравець на перегляді (ГНП) рівнян був змушений достроково залишити поле через фол останньої надії. У ворота господарів також було призначено штрафний удар. Тернопільські футболісти могли зрівняти рахунок, але після виконання штрафного удару м'яч відлетів від лівої штанги воріт і залишив поле.

Варто зазначити, що гравці обох команд багато разів помилялися. "Нива" мала моменти, щоби зрівняти рахунок. Проте "Верес" ще до великої перерви забив вдруге. Захисник тернополян під пресингом

господарів загубив м'яч перед власними воротами, а Дмитро Годя точно пробив низом з шістнадцяти метрів - 2:0.

У другій половині зустрічі "Верес" переважно контролював хід поєдинку, який відбувався у повільному темпі. В одному з епізодів м'яч після удару гравця рівнян влучив у поперечину. Мала нагоди поквитатися хоча б за один м'яч і "Нива". Але вже на заключних секундах зустрічі "Верес" встановив остаточний рахунок. Відзначився гравець на перегляді - 3:0.

"Верес" (Рівне) - "Нива" (Тернопіль) - 3:0 (2:0).

Голи: Дахновський (5), Годя (37), гравець на перегляді (120).

Вилучення: "Верес" (гравець на перегляді, 10).

"Нива" стартовий склад: Ілля Ольховий, Юрій Михайлів, Андрій Демиденко, Іван Паламарчук, Богдан Юліан Вишинський, Марко Кишун, Сергій Давидов, Андрій Бей, Радіон Посевкін, ГНП, Денис Резепов. Заміна: Омелян Чубак, ГНП, Олександр Герега, Максим Мудрий, Мар'ян Бац, Мілан Михальчук, Віталій Михайлів, Мар'ян Мисик, Максим Пежинський, Максим Вадовський, Дмитро Дударев, Валентин Напуда, ГНП. Головний тренер - Юрій Вірт.

Наступними суперниками на тренувальних зборах "Ниви" будуть: 5 лип-

ня - львівський "Рух" (УПЛ), 8 липня - одеський "Чорноморець" (Перша ліга), 11 липня - київська "Оболонь" (два матчі, УПЛ), 16 липня - волощиський "Агробізнес", 20 липня - івано-франківське "Прикарпаття", 24 липня - чернівецька "Буковина" (усі три команди - Перша ліга).

Тим часом, за статистикою Професійної футбольної ліги, "Нива" була найкращою навесні у групі вибування, за такими показниками: перше місце за кількістю відбирань і підбирань м'яча - 87,76 в середньому за матч; найкраща команда за кількістю передач - 431,59 за гру, з точністю 80%; жодна інша команда не контролювала м'яч більше 57,1% володіння в середньому за матч.

Нагадаємо суперників "Ниви" у Першій лізі 2025/26: "Ворскла" (Полтава), "Лівий Берег" (Київ), "Ігулець" (Петрове), "Чорноморець" (Одеса), "Агробізнес" (Волощиськ), Металіст (Харків), "Буковина" (Чернівці), ЮКА (Тарасівка, Київська область), "Вікторія" (Суми), "Прикарпаття" (Івано-Франківськ), "Нива" (Тернопіль), "Минай", "Фенікс-Маріуполь", "Поділля" (Хмельницький), "Пробій" (Городенка), "Чернігів".

У цьому сезоні 16 команд Першої ліги, вже не будуть ділитися на групи, а зіграють у стандартному чемпіонаті у два кола.

Результати матчів чемпіонату області з футболу

25 червня у перенесеному поєдинку першого туру "Агрон" (Великогайська громада) в гостях переміг з рахунком 2:1 команду "Зелені леви" (Почаїв). А 29 червня відбулися сім поєдинків дев'ятого туру у Вищій лізі чемпіонату Тернопільської області з футболу 2025 року. Тож пропонуємо результати зіграних матчів.

"Поділля" (Велика Березовиця) - ФК "Трибухівці" - (:), "Зелені леви" (Почаїв) - "Збруч-Агробізнес" (Підволочиськ) - 2:2 (0:0), "Галич" (Збараж) - "Поділля" (Васильківці) - 4:0 (2:0), "Вікніни-ФАТ" (Вікно) - ФК "Збараж" - 0:0, "Агрон" (Великогайська грома-

да) - ЦРСФВ (Теребовля) - 7:0 (3:0), ФК "Нараїв" - "Сокіл" (Велика Березовиця) - 3:2 (3:2), ФК "Борщів" - "Медобори" (Зелене) - 2:1 (1:0).

В чемпіонаті області до серпня триватиме перерва. У 10-му турі, який запланований на 3 серпня, зустрінуться: ФК "Трибухівці" - "Медобори" (Зелене), "Сокіл" (Велика Березовиця) - ФК "Борщів", ЦРСФВ (Теребовля) - ФК "Нараїв", ФК "Збараж" - "Агрон" (Великогайська громада), "Поділля" (Васильківці) - "Вікніни-ФАТ" (Вікно), "Збруч-Агробізнес" (Підволочиськ) - "Галич" ("Збараж"), "Поділля" (Велика Березовиця) - "Зелені леви" (Почаїв).

Під час відкриття скульптури Архістратиґа Михайла «Борцям за волю України» в селі Завадівка Чортківського району.

Архангела Михайла вважають покровителем військових, міліціонерів, працівників СБУ, моряків, парашутистів, а також метеорологів, радіологів, гравірувальників й різьбярів, фехтувальників, шліфувальників і золотарів. До нього за допомогою звертаються при небезпеках пов'язаних з військовими діями. Також Михайлу відводиться роль покровителя душ померлих, що переносить їх зі світу живих на небо.

Написано серцем

День

День стояв за селом біля річки,
День нікуди іще не ходив.
У сорочці із сірої мжички,
Із очима невиспілих слив.
Ні вітрів ще нема за плечима,
Ні пташат у кишенях із трав.
І не знає, куди він йтимує,
І кого біля річки шукав.
Такий день...

В ньому й літечка мало,
Не сріблиться з дощикою роса.
Хоча ні, і зозуля кувала,
І співала у лузі коса.
Хтось квалливо в дорогу збирався,
Хтось волошки збирав у букет.
Мак червоний у житі купався
І у слові купався поет.
Свіжо дихалось і почуттєво,
Розливалось сунічне вино.
Йшли когось зустрічати дерева,
Бо не бачились, видно, давно.
Мокрий луг не горнувся вже до річки
І минало одне з літніх див,

Благодійний концерт у Чернихівцях

■ 24 червня 2025 року в будинку культури с. Чернихівці, що на Збаражчині, відбувся благодійний концерт лауреата Всеукраїнських фестивалів, дипломанта Міжнародного конкурсу-2024 "Україна єднає світ", дипломанта Всесвітніх бойківських фестин Ганни Маціканич, яка презентувала глядачам свою авторську пісенну та поетичну творчість.

Ведучими концертної програми були Ігор Натолочний та Ірина Потерейко. Над озвученням працювали Василь Пушкар та Василь Карпулюк.

Ганна Маціканич у соцмережі написала, що під час концерту панувала: "Тепла, привітна глядацька атмосфера. Мої пісні, немов купальський віночок, тонко і з любов'ю перепліталися з танцями надзвичайно талановитого колективу, зразкового аматорського ансамблю "Розмарія", керівником якого

А чи знали ви?

Де на Тернопільщині «Громові ворота»

Нижче від села Устечко, що на Заліщанщині, Дністер перегороджений величезними кам'яними брилами: 4 великих та десятків менших. 2 березня 1977 року після землетрусу потужністю 7 балів на півдні Тернопільщини порушилось кріплення травертинової скелі до осадових девонських пісковиків і вона через деякий час, підмита водами струмка, відірвалася та скотилася у Дністер, розклавши поперек річки свої уламки. Свідки події розповідають, що хвиля висотою більше метра викинула на береги багато риби. На щастя, обійшлося без людських жертв. Це, до речі, не єдиний новітній випадок обвалу травертинових масивів.

Води Дністра поступово згладжують кути на уламках, все ж вони досі мають химерні форми. Долаючи перешкоди, вода перекочується великими хвилями, нетиповими для спокійного Дністра.

Природна завада стала особливою atrakцією для туристів-водників. Якщо високий рівень води, тоді пройти байдаркою чи катамараном між каменями не складно, проте коли він нижчий, можна лише ближче лівого берега. Химерні камені та бурхливі перекарти серед Дністра створюють красиву картину, а подолання перешкоди запам'ятовується надовго. В туристичних колах це місце називали "Громові ворота".

За матеріалами "Тепле поділля"

Теребовля - 928: місто легенд, Героїв і добрих сердець

■ 24 червня древнє місто Теребовля відзначило свій 928-й день народження. День міста став не лише нагодою для відпочинку, а й прикладом єдності громади в підтримці Збройних сил України. Усі заходи мали благодійний характер, а зібрані кошти будуть спрямовані на потреби українських захисників.

Розпочалося відзначення Дня міста з Божественних літургій у храмах Теребовлі. Спортивні події об'єднали шанувальників міні-футболу, шахів, волейболу та настільного тенісу. Спортсменів громади, які стали переможцями міжнародних, всеукраїнських, обласних змагань, нагородили під час вшанувальної програми заходів.

Туристично-краєзнавча частина охопила екскурсію містом та вихід на вежу ратуші, а також відвідини музею-майстерні. Презентовано краєзнавчий проєкт "Теребовля - місто, де оживають легенди", в якому учасники по-

знайомилися з легендою "Рятівний подих Всевишнього". У Молодіжному парку вирувало мистецьке життя. Теребовлянський міський голова Олег Продан у своєму виступі наголосив, що саме завдяки Збройним силам України ми у тилу маємо можливість відзначати День народження рідного міста. Від

імені громади він подякував нашим захисникам, а також усім, хто творить сучасну Теребовлю - живе тут, працює на її благо, виховує дітей і розвиває наше місто. Кульмінацією Дня міста стало вручення почесної відзнаки "Почесний громадянин Теребовлянської міської територіальної громади" повному кавалеру ордена "За

мужність" Віталію Сирляку з села Кровинка. Також відзначено мешканців громади, які повернулися з ворожого полону.

Сцену заповнили виступи учнів і викладачів школи мистецтв, хореографічні композиції дитячого колективу "Оксамит" ЦКІД м.Теребовля та колективу сучасної хореографії Force Motion, театралізована постановка "У ніч на Купала..." від Теребовлянського коледжу культури та мистецтв.

Діяли майстер-клас із друку на дереві та благодійний ярмарок "Смак перемоги" від сільських старост. Усі ці заходи - ширий вияв любові до України й підтримки її оборонців.

Малеча мала змогу чудово провести час у спеціальній зоні дитячих розваг, де на них чекали солодка вата, аквагрим, батуту та інші активності. Заходи завершив сольний концерт артистки ЦКІД м.Теребовля Надії Демиди.

День міста у Теребовлі став прикладом того, як навіть у складні часи громада може єднатися заради спільної мети - допомогти армії, підтримки культури та збереження історії.

Відгомін свят

Зелені свята...

■ Чому на Зелені свята будинки, ворота, криниці, каплиці в Новій Брикулі клечали віттям яворовим, а не липовим чи кленовим, як в інших краях? Та тому, що в моєму селі на кожному обійсті росли, а може й ростуть, ясени, а лісу поблизу нема...

У нас вимовляли м'яко - ясЕні. Ясень, він же явір - найулюбленіше дерево брикулян. Всі ми викопані в ясеневих колісках... А канчуків, тобто пахучого татарського зілля (айру) теж було надовкіл повно, бо ж наш Панталіський степ - унікальний, так званий "мокрий". Тож канчуками й маїли оселі, й встеляли ними долівки.

Неподалік моєї хати - фігура, зведена на честь вояків, polegлих у Першій світовій війні. Колись була вона на майдані, місці молодіжних забав, фестин, спортивних виправ і просто щонедільних танців у теплу пору року. Там ріс гайок, була криничка, тобто впряжане джерело.

А потім на це живописне, рівне місце накинув оком тодішній голова колгоспу Харламов, побудував тут. Старі дерева (чудовий громадський гай) викорчували... Криничку засипали, фігуру перенесли на узбіччя дороги, непо-

далік; зруйнували могилу, де поховані були показово розстріляні за мародерство два юнаки-українці, що служили в австрійській армії, як виявилось пізніше - неправдиво звинувачені... Відкопи себе пам'ятаю, клечали ту фігуру дівчатка-підлітки, а за зіллям ходили вдосвіта, по росах...

А вкінці Кута (то така бічна звивиста вулиця) також стоїть фігура-хрест як подяка від чоловіків, що повернулися з тієї війни... Ії щедро маїли, вбирали квітми, а під нею іскрилося-нуртувало джерело, яке розпливалося живодайним потоком...

На жаль, ув'язнили джерело, вбрали у бетонні цямрини... Висох потік. Не знаю, чи жива

ще та криниця... Але є наша пам'ять. І вона зберігає все так яскраво! Навіть смак тієї джерелиці...

Купала

Якби, насправді, папороті цвіла, то купальські ночі всі ліси були б гомінкими, як вокзали у Києві. Кожен хотів би виворожити собі щастя...

І зривали б, зривали б той жарючий цвіт, затискали б його у п'ятихвістках, утікали б не озираючись...

Мимо купальського вогнища, через якого закохани пари перестрибують очищаючись; мимо річки, над якою дівчата безмов-

но любові моляться, віночки плетуть; мимо віночків, що плывуть за водою тихо-тихо, щоби не згасити свічок надій...

І зникали б ті дівчата й парубки, той вогонь і віночки на хвилі, наче марево, що безслідно минає.

Бо хто присвоїв диво, той погубив його.

Де розкошує жадоба - вирає пісня!

...Якби ж такі та папороть розквітла, нехай знайде її хтось випадково: хто заблукав, а чи не має дому, чи зможе цвітом тим когось порятувати...

І хай він зразу місце те забуде, як діти забувають перший сон!

Ірина ДЕМ'ЯНОВА

Друге місце на конкурсі «Барви Поділля-2025»

■ Студентський театр мод Галицького фахового коледжу імені В'ячеслава Чорновола вкотре прославив Тернопіль на всеукраїнській арені. Колекція "Спадок поколінь" посіла друге місце в номінації "Молода надія" на Всеукраїнському конкурсі молодих дизайнерів одягу "Барви Поділля-2025", що відбувся у Хмельницькому.

Колекцію створили студенти відділення дизайну під керівництвом викладачки Оксани Грицай. Одяг у етностилі вражає поєднанням елементів борщівської вишивки та стилізованих силуетів традиційного українського вбрання, що підкреслює культурну спадщину України.

Цьогорічний конкурс зібрав 273

роботи від представників 9 закладів вищої освіти та 19 фахових передвищих навчальних закладів України, а також дизайнерів із Греції та Латвії.

Колекція "Спадок поколінь" уже має історію успіху: раніше вона здобула визнання на XX Всеукраїнському конкурсі моделей одягу "Калинове намисто-2025", де також увійшла до найкращих.